

Στις άλλες σελίδες

- ΜΠΡΙΕΤΟΝ-ΛΙΒΑΝΟΣ-ΤΟΥΡΚΙΑ
- ΕΚΛΟΓΙΚΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΑΚΕΛ
- ΕΡΕΥΝΑ: ΛΙΜΑΝΙ (ΣΥΝΕΧΕΙΑ)
- ΑΠΕΡΓΙΑ ΜΗΧΑΝΙΚΩΝ ΚΑΙ ΑΛΛΕΣ ΕΡΓΑΤΙΚΕΣ ΕΙΔΗΣΕΙΣ
- ΤΟΥΡΚΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Η ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΤΑΞΗ ΘΑ ΦΡΑΞΕΙ ΤΟ ΔΡΟΜΟ ΣΤΟ ΣΥΝΑΓΕΡΜΟ

— Οχι νέα δεξιά βουλη-Κυβέρνηση
— Μόνη αλλαγή η σοσιαλιστική

Όταν ο Ελληνοκύπριος ψηφοφόρος θα ψηφίζει στις 24 του Μάη τους εκπροσώπους του στην νέα βουλη θα έχουμε μπει για καλά στον πρώτο χρόνο της τρίτης δεκαετίας της διακυβέρνησης της δεξιάς. Μιας διακυβέρνησης που οδήγησε τον κυπριακό λαο στον ντε φάκτο διαχωρισμο και την Κυπριακή κοινωμία στην οικονομική κρίση, την ανασφάλεια, και το αδιέξοδο.

Στο διάστημα αυτής της 20ετίας οι βασικοί πολιτικοί εκπρόσωποι της δεξιάς (Κληρίδης, Παπαδόπουλος, Κυπριανού κλπ) που σήμερα ηγούνται διαφορετικών πολιτικών σχημάτων ήταν οι κύριοι πρωταγωνιστές της πολιτικής ζωής του τόπου και για το μεγαλύτερο ποσοστο αυτής της περιόδου συνεργάτες και «συναγωνιστές».

Με οποιαδήποτε λοιπον κομματικά προσώπεια κι αν διαλέγουν να παρουσιάζονται και με οποιαδήποτε κυβερνητική σύνθεση να διακυβερνουν οι δεξιοι ηγέτες η ουσία για τον Κυπριακό λαο μια είναι: ΕΙΝΑΙ

ΞΕΦΤΙΣΜΕΝΟΙ ΚΑΙ ΧΡΕΩΚΟΠΗΜΕΝΟΙ. Η αστική τάξη της Κύπρου έχει δοκιμάσει και ξαναδοκιμάσει τις δικές της διαδικασίες τους δικούς της χειρισμούς, τα δικά της μέτρα κι έχει αποτύχει παταγώδως.

Το μόνο που έχει καταφέρει είναι να επιτρέψει και να διατηρήσει το διαχωρισμο του κυπριακού λαου σε Ελληνοκύπριους του Νότου και Τουρκοκύπριους του βορρα και να φέρει την οικονομία σε πρωτοφανή αδιέξοδο ενω απειλείται ολο και πιο επικίνδυνα το μεροκάματο του εργάτη και του φτωχου αγρότη σε μια κοινωμία της ασυδοσίας

του πλουτου της χλιδής και της σπατάλης.

Για καμμία λοιπον «αλλαγή» δεν έχουν δικαίωμα να μιλουν οι πρωταγωνιστές της 20ετίας γιατί τα έργα τους είναι γνωστα κι οι συνέπειες των έργων τους ακόμα συνεχίζονται. Το τι πρέπει όμως να προβληματίσει σοβαρα το εργατικό κίνημα είναι το πως καταφέρει σήμερα η δεξιά μετα απο την εξώφθαλμα ολέθρια πολιτική της πορεία να προπαγανδίζει πειστικά για την «αλλαγή». Τι είναι εκείνο που επέτρεψε στον κύριο εκφραστή της αστικής τάξης, το Δημοκρατικό Συναγερμο, να μιλά σήμερα για ανανέωση, για πρόοδο, για νίκη. Τι είναι εκείνο που έβγαλε το κόμμα των πραξικοπηματιων απο την πολιτική ανυποληψία σ' ένα πιθανο 30% και τι είναι εκείνο τέλος που σπρώχνει εργάτες κι αγρότες στο αγαπημένο παιδι των οργανώσεων των εργοδοτων

(ΟΕΚ, ΚΕΒΕ κλπ) και των τσιφλικαδών.

Γιατι δεν είναι αρκετο το σύνθημα «Μαύρο στο Συναγερμο» ή το «ΑΚΕΛ πρώτο κόμμα στη Βουλη» ή «ΕΔΕΚ - ΑΛΛΑΓΗ, ΕΔΕΚ - ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ». Για να φράξουμε το δρόμο στο Συναγερμο πρέπει να αναγνωρίσουμε τα λάθη του παρελθόντος και να μπούμε σε μια νέα πορεία πλεύσης.

Αν πείθουν σήμερα εργάτες αγρότες και μικροαστους οι Συναγερμικούς ηγέτες σχίζοντας τα ιμάτια τους για τους χειρισμούς του Κυπριακού (παρόμοιους μ' αυτούς που ακολουθούσαν οι ίδιοι για χρόνια και που θα ακολουθήσουν με μικρές παραλλαγες αν βγουν στην εξουσία) ή για τα σκάνδαλα του Ταμείου Αναξιοπαθόντων Συνεργατιστων την Αρχη Λιμένων, το Γραφείο Δημοσιών Πληροφοριων και το ειδικο Ταμείο Προεδρίας ενω υπόσχονται ταυτόχρονα χαμηλότερη φορολογία για όλους και καλύτερες κοινωνικές υπηρεσίες με λιγότερες (,) κρατικές δαπάνες δεν φταινε οι εργάτες, οι αγρότες και οι μικροαστοι που τους ακο-

λουθουν. Οπως τονίσαμε επανειλημμένα μέσα απο τις στήλες της Εκφρασης την κύρια ευθύνη φέρουν οι ηγεσίες των αριστέρων κομμάτων ΑΚΕΛ και ΕΔΕΚ που διατήρησαν για χρόνια σχεδον ανενόχλητη τη δεξιά στην εξουσία αρνούμενοι να δώσουν πολιτική διεξοδο στον κυπριακό λαο. *Συνέχεια στην 8η*

Όσο πλησιάζουν οι εκλογες γίνεται συνεχως πιο φανερο πως τα λεγόμενα κόμματα του «Κέντρου» δεν πρόκειται να παίξουν κανένα σημαντικό ρόλο. Οι έδρες της Βουλής φαίνεται πως τελικά θα μοιραστούν ανάμεσα στα δυο μεγάλα κόμματα, ΑΚΕΛ (30-35%) και ΔΗ.ΣΥ. (25-30%) και τα δυο μικρότερα, ΔΗΚΟ (15-20%) και ΕΔΕΚ (10-15%) αφήνοντας τα νεοσύστατα κόμματα του «Κέντρου» ίσως χωρις κανένα βουλευτη, με ποσοστα γύρω στο 5%.

Ανκαι τα πιο πάνω ποσοστα δεν μπορούν παρα να θεωρηθουν μόνο ενδεικτικά της δύναμης των κομμάτων είναι απίθανο τα τελικά αποτελέσματα να διαφέρουν κατα πολυ. Αν έτσι έχουν τα πράγματα βρισκόμαστε πραγματικά μπροστα σε μια σοβαρη πιθανότητα αριστερης πλειοψηφείας στη Βουλη (1). Οι ευθύνες των αριστερων κομμάτων είναι μεγαλύτερες απο οποτεδήποτε άλλοτε. Για πρώτη φορα έχουν την ευκαιρία να δώσουν ένα γερο χτύπημα στη δεξιά και να βάλουν τη βάση για το πέρασμα της πολιτικής εξουσίας στα χέρια τους. Μια αριστερη πλειοψηφεία στη Βουλη θα κάμει οποιαδήποτε συνεργασία με τη δεξιά μια φανερη εγκατάλειψη αρχων για τα αριστερα κόμματα.

Το κλειδι για την επιτυχία των αριστερων κομμάτων στις εκλογες βρίσκεται στην

Για την εκλογική κινητοποίηση των εργαζομένων

ικανότητα τους να κινητοποιήσουν τις μάζες των εργαζομένων. Η αριστερα έχει πληρώσει ακριβα τα τελευταία χρόνια για την πολιτική της «συνεργασίας των πατριωτικών δυνάμεων». Για το χατήρι αυτής της «συνεργασίας» σύρθηκε στις εκλογες του 76 σε υποστήριξη μιας μεγάλης δεξιάς πλειοψηφείας στη Βουλη σε μια περίοδο που μπορούσε πολυ εύκολα να πετύχει δική της πλειοψηφεία. Οι Βουλευτες που με τις ψήφους της αριστερας μπήκαν στη Βουλη συμπεριλάμβαναν ένα τουλάχιστον που προσχώρησε στον Συναγερμο και αρκετους που ήταν στενασυνδεδεμένοι με τον κ. Αζίνα που σήμερα βρίσκεται στη φυλακή.

Η χρεωκοπία της «συνεργασίας των πατριωτικών δυνάμεων» έδωσε την ευκαιρία στον Συναγερμο απο τη μια να συγκεντρώσει στις τάξεις του την μεγάλη πλειοψηφεία της κυπριακής αστικής τάξης και απο την άλλη να

παρασύρει και πλατειες μάζες του λαου, σταθεροποιώντας και επεχτεινώντας την επιρροη του. Απο την άλλη σκόρπισε την απογοήτευση στις αριστερες μάζες που δεν μπορούσαν πια να δουν διεξοδο ούτε πάνω στο «εθνικο» θέμα ούτε στα οικονομικά και κοινωνικά προβλήματα που αντιμετωπίζουν.

Αυτη η απογοήτευση αποτελει σήμερα τον πιο σοβαρο κίνδυνο για τα αριστερα κομματα. Για να κινητοποιηθουν οι μάζες των εργαζομένων και να δώσουν αποφασιστικά την εκλογική μάχη χρειάζονται μια πειστική διεξοδο, ένα τολμηρο πρόγραμμα που να προσφέρει μια εναλλακτική λύση μπροστα στην αποτελμάτωση του Κυπριακού και την συνεχή πτώση του βιοτικού επιπέδου. Ένα τέτοιο πρόγραμμα δεν μπορεί να υπάρξει μέσα στα πλαίσια του καπιταλιστικού συστήματος.

Δυστυχως τα προγράμματα τόσο του ΑΚΕΛ όσο και

της ΕΔΕΚ δεν προσφέρουν αυτο που χρειάζεται σήμερα ο λαος. Περιορίζονται μέσα στα παραδοσιακά καπιταλιστικά σχήματα με αόριστες υποσχέσεις και προτάσεις για περιθωριακές αλλαγες. Για το ΑΚΕΛ αυτο αποτελεί πάγια πολιτική. Για την ΕΔΕΚ, παρ' όλο που η ρήξη με την Κυβέρνηση έχει θέσει το κόμμα για καλά στην αντιπολίτευση, όχι μόνο δεν προχώρησε το πρόγραμμά της πιο πέρα αλλά υπάρχουν και πολλα σημεία όπου παρατηρείται παλινδρόμηση σε πιο «ακίνδυνες» θέσεις.

Στην περίπτωση της ΕΔΕΚ πρέπει ακόμα να αναφέρουμε πως η απολυταρχική πολιτική της ηγεσίας της και οι διωγμοι των αριστερων στελεχων έχουν βλάψει σημαντικά τις εκλογικές δυνατότητες της. Σε μια περίοδο που επιβάλλεται η επιστροφή όλων των δυνάμεων του κόμματος η κομματική ηγεσία επιμένει να διώκει τα αριστερα στελέχη αποκλείοντας τα ακόμα και απο πραχτι-

κές δουλειες όπως αφισκολλησεις, και προσπαθει να καλύψει το κενο με εμμισθα και ημιέμισθα άτομα.

Μπροστα σ' αυτη την κατάσταση η κομματική βάση πρέπει ν' αντιδράσει αποφασιστικά. Ήδη απαιτεί έντονα να αποκατασταθεί η ενότητα του κόμματος και ζητα μια πιο αποφασιστική εκλογική πολιτική. Αυτη η αντίδραση προς την πολιτική της Κ.Ε. πρέπει να συντονιστεί και να καρποφορήσει άμεσα για να μπορέσει το κόμμα να πετύχει μια εκλογική νίκη που θα αλλάξει τα δεδομένα της Κυπριακής πολιτικής ζωής.

(1) Μια πρόχειρη ανάλυση μπορεί να δείξει αυτη τη δυνατότητα. Αν πάρουμε τα ποσοστα των κομμάτων σαν: ΑΚΕΛ 33%, ΔΗΣΥ 28%, ΔΗΚΟ 17%, ΕΔΕΚ 12%, Άλλα λιγώτερο απο 8% και αν υποθέσουμε κάπως χοντροκομμένο, ότι αυτα τα ποσοστα είναι ομοιόμορφα κατανεμημένα στις επαρχίες έχουμε:
1η κατανομή: ΑΚΕΛ 8, ΔΗΣΥ 6, ΔΗΚΟ 4, ΕΔΕΚ 1

2η κατανομή: ΑΚΕΛ 4, ΔΗΣΥ 4, ΔΗΚΟ 2, ΕΔΕΚ 4
3η κατανομή: ΑΚΕΛ 1, ΔΗΣΥ 1
Σύνολο: ΑΚΕΛ 13, ΔΗΣΥ 11, ΔΗΚΟ 6, ΕΔΕΚ 5

Σύνολο αριστερων κομμάτων (ΑΚΕΛ και ΕΔΕΚ): 18 εδρες

ΟΙ ΜΑΧΕΣ ΤΟΥ ΜΠΡΙΞΤΟΝ

Αποτέλεσμα της κοινωνικο-οικονομικής κρίσης

Σοβαρα επεισόδια ξέσπασαν το περασμένο Σαββατοκυριακό και Δευτέρα στην συνοικία Μπρίξτον του Νοτίου Λονδίνου, μεταξύ διαδηλωτών και Αστυνομίας, που είχαν σαν αποτέλεσμα τον τραυματισμό περισσότερων από 500 ατόμων, αρκετά αυτοκίνητα να πυρποληθούν και πάνω από 30 κτήρια και ένα σχολείο να καταστραφούν.

Τα επεισόδια άρχισαν όταν η αστυνομία προσπάθησε να συλλάβει νεαρο μαυρο χωρίς λόγο, στην προσπάθεια της να επιβάλει τον τρόπο πάνω στους κατοίκους της περιοχής. Χαρακτηριστική είναι η δήλωση εκπροσώπου του Λάμπεθ (τομέα όπου υπάγεται το Μπρίξτον) «η αστυνομία είναι ουσιαστικά δύναμη κατοχής».

Στην πραγματικότητα η αστυνομία στην προσπάθεια της να προλάβει την εκρικτική κατάσταση που επικρατούσε στην περιοχή λόγω των σοβαρών προβλημάτων της ανεργίας και οικιστικού εστίου στην περιοχή πριν δύο βδομάδες 110 αστυνομικούς με πολιτικά για την επιχείρηση «ΕΚΚΑΘΑΡΙΣΗ 81» και άρχισε να συλλαμβάνει χωρίς λόγο νεαρους, και να διενεργεί εφόδους σε περιοχές όπου σύχναζαν ανεργοι νεαροι, με σκοπο να τους εκφοβήσει.

Το Μπρίξτον είναι μια από τις πιο φτωχές συνοικίες του Λονδίνου και κατοικείται βασικά από εργάτες, μαυρους ασιάτες και λευκούς.

Με την άνοδο της Θάτσερ στην εξουσία πριν από δύο χρόνια και με την εφαρμογή της οι-

χής, όπου υπολογίζεται ότι το ποσοστό ανέργων ξεπέρασε το 30%. Ιδιαίτερα καυτο ήταν το πρόβλημα της ανεργίας μεταξύ των νεαρών μαύρων όπου οι πιθανότητες να βρουν κάπου αποσχόληση είναι μίσημινες, και έτσι είναι καταδικασμένοι να ζήσουν στην μιζέρια.

Κάτω απ' αυτές τις συνθήκες και την ρατσιστική συμπεριφορά της αστυνομίας προς τους μαυρους έχει δημιουργηθεί το αίσθημα μεταξύ των μαύρων ότι τόσο η κυβέρνηση Θάτσερ, όσο και εργοδότες και η αστυνομία τους θεωρούσαν σαν πολίτες δευτέρας κατηγορίας.

Το αίσθημα αυτό οδήγησε τους μαυρους να αντιδράσουν ενάντια της αστυνομίας που προσπάθησε να επιβληθεί σ' αυτούς εντελώς ανοργάνωτα και πρωτοβουλιακά. Η πιο μαχητική όμως προτοπωρία ιδιαίτερα της νεολαίας κατάλαβε τα πράγματα αίτια που κρύβονται πίσω από τις επιθέσεις αυτές και συνηδητοποίησε την ανάγκη να προβάλλει μια πιο οργανωμένη αντίσταση, μαζί με όλους τους πραγματικούς υποστηρικτές της, την βρετανική εργατική τάξη που και αυτή επίσης κτυπιέται από τα ίδια συμφέροντα.

Αυτό αποδείχθηκε στα επεισόδια του περασμένου Σαββατοκυριακού όπου πήραν μέρος όχι μόνο μαύροι αλλά και λευκοι ιδιαίτερα το LPYS (σοσιαλιστική νεολαία του εργατικού κόμματος) αλλά και πολλών άλλων ανέργων και εργατών που μένουν στη περιοχή.

και να λεηλατούν.

Αξιοσημείωτος είναι επίσης και ο τρόπος με τον οποίο η αστυνομία προσπάθησε να λύσει το πρόβλημα των ανέργων, στέλλοντας πρώτα 110 αστυνομικούς για να εκφοβίσουν τον

κόσμο και μετά προσπαθώντας να κάμουν μια επίδειξη δυνάμεις στέλλοντας περισσότερους από χίλιους αστυνομικούς του SPG. (ειδικού τμήματος της αστυνομίας, με ειδική αντιδιαδηλωτική εκπαίδευση) δια να ξυλοκοπήσουν και να συλλά-

βουν τους ηγέτες και τα πιο μαχητικά στοιχεία της περιοχής.

Τα επεισόδια του Μπρίξτον δεν ήταν τίποτε άλλο παρα το φυσικό επακόλουθο της κοινωνικής και οικονομικής καταστάσεως, και δεν πρόκειται να σταματήσουν αν δεν πάψουν να υπάρχουν οι λόγοι που τα επροκάλεσαν. Απεναντίας θα ενταθούν και θα εξαπλωθούν και σε άλλες περιοχές όπου αντιμετωπίζουν τα ίδια προβλήματα. Και όσο η ενταση τους θα αυξάνει τότε θα αρχίσουν να παίρνουν και πιο βαθύ πολιτικό χαρακτήρα, όπου θέτει αντιμετώπους από την μια τους εργάτες και ανέργους με της συντεχνίες τους και από την άλλη την αστυνομία σαν εκπρόσωπο της αστικής τάξης. Για τους εργάτες δεν υπάρχει άλλος δρόμος, παρα ενωμένοι κάτω από τις συντεχνίες να ριζούν από την κυβέρνηση την Θάτσερ και τους συντηρητικούς, και να φέρουν στην εξουσία μια εργατική κυβέρνηση βασισμένη σ' ένα καθαρο σοσιαλιστικό πρόγραμμα. Νικόλας

ΠΕΡΙΣΚΟΠΙΟ ΔΙΕΘΝΩΝ ΕΞΕΛΙΞΕΩΝ

ΛΙΒΑΝΟΣ: ΟΙ ΜΑΧΕΣ ΣΥΝΕΧΙΖΟΝΤΑ

Μετα την προσπάθεια των Δεξιών φαλαγγιτών να αποκόψουν την κύρια αρτηρία που ενώνει τη Βηρυτο με τη Δαμασκό με τον έλεγχο της Ζάχλε ξανάναψαν οι μάχες στο Λίβανο.

Ήδη Συριακές δυνάμεις περιέκλωσαν και απέκλεισαν την Ζάχλε την οποίαν ελέχουν οι Φαλαγγίτες.

Μέσα στην αναπομπούλα που δημιουργήθηκε οι Γάλλοι πρότειναν την αναστολή στρατευμάτων του ΟΗΕ στον Β. Λίβανο.

Πίσω από την πρόταση αψήφτη κρυβόταν η πρόθεση του ιμπεριαλισμού για εκδίωξη του συριακού παράγοντα και τον έλεγχο της κατάστασης μια και η πλάστιγγα θα έγερνε προς την μεριά των Φαλαγγιτών και της αντίδρασης.

Ήδη η παρουσία του ΟΗΕ

στον Ν. Λίβανο και η ύπαρξη του κρατιδίου του ταγματάρχη Χάντατ λειτουργεί σαν προστατευτικό τείχος για τον Ισραηλ απέναντι στην δράση των Παλαιστινίων.

Τελικά η πρόταση αποσύρθηκε επειτα από τις συριακές και άλλες αραβικές διαμαρτυρίες.

Η κατάσταση παραμένει ρεβστη και καμμία ανακωχή δεν δίδει τη σιγουρία ότι οι μάχες δεν θα ξαναρχίσουν.

ΤΟΥΡΚΙΑ - ΟΙ ΣΤΡΑΤΟΚΡΑΤΕΣ ΚΤΥΠΟΥΝ ΤΟΥΣ ΚΟΥΡΔΟΥΣ

Ύστερα από τα πολιτικά κόμματα, τα συνδικάτα και τις ένοπλες αριστερές οργανώσεις το διχτατορικό καθεστώς των στρατηγών στράφηκε τελεφταία και ενάντια στο αφτονομιστικό κίνημα των Κούρδων.

Συγκεκριμένα τρεις περι-

που χιλιάδες μέλη του Κουρδικού Εργατικού Κόμματος βρίσκονται στις φυλακές εκ των οποίων οι 447 περνούν πύρα από στρατοδικείο. Για 97 απ' αφτους ζητήθηκε να καταδικαστούν σε θάνατο για ένοπλη δράση με σκοπο την ίδρυση κουρδικού κράτους πάνω σε μαρξιστική - λενινιστική βάση.

Αναφέρθηκε επίσης ότι υπάρχει συμφωνία ανάμεσα στην ΟΑΛ και τους Κούρδους για εκπαίδευση σε παλαιστινιακά στρατόπεδα.

Το στρατιωτικό καθεστώς αν και κατάφερε σημαντικά πλήγματα στο εργατικό κίνημα και τις οργανώσεις του αδυνατεί να βγάλει την Τουρκία από το αδιέξοδο.

Έτσι αναπόφευκτα η κρίση σε συνδιασμό με τη μαζική καταπίεση που επιβάλλει το καθεστώς θα οδηγήσουν σε διάγκωση της δυσάρεσκας του τουρκικού λαου με απρόβλεπτες συνέπειες. ΠΕΤΡΟΣ

νομικής της πολιτικής τα καυτα προβλήματα της περιοχής έγιναν ακόμα καυτότερα. Οικιστικά προγράμματα του Λάμπεθ έπρεπε να εγκαταλειφθούν λόγω της πολιτικής των περικοπων το ποσοστο ανεργίας που ήταν πολυ ψηλο τον τελευταίο καιρο αρχισε να ανέρχεται με πολυ γρήγορο ρυθμο, ιδιαίτερα ανάμεσα στους μαύρους κατοίκους της περιο-

Αξιζει να παρατηρήσει κανένας τον τόνο με τον οποίο αντέδρασε η αστυνομία σ' αυτή την προοπτική, δηλαδή να αντιμετωπίσει ενωμένους την εργατική τάξη μαυρους και λευκούς. Σε όλα τα ανακοινωθέντα τους προσπαθούσαν να διασπάσουν την ενότητα αυτή λέγοντας ότι τα επεισόδια προκάλεσαν οι μαύροι με μερικούς μιγάδες λευκούς που άρχισαν να καίνε

ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΗ ΕΚΦΡΑΣΗ

ΝΑ ΚΡΑΤΙΚΟΠΟΙΗΘΟΥΝ ΟΙ ΕΤΑΙΡΕΙΕΣ ΠΕΤΡΕΛΑΙΟΥ

Όπως καταγγέλλουν καθημερινες εφημερίδες οι εταιρείες πετρελαίου στην Κύπρο παραβιάζοντας σχετικές συμφωνίες με την κυβέρνηση αποφεύγουν να παραδώσουν στην Αρχή Ηλεκτρισμού συμφωνημένες ποσότητες μαζούτ σε χαμηλές τιμές. Μ' αυτή τους την ενέργεια οι πολυεθνικές που καταληστεύουν έτσι κι αλλιώς τους εργαζόμενους, τσέπωσαν μέχρι σήμερα £1,700,000 που πλήρωσε ο εργαζόμενος με αυξημένους λογαριασμούς ρεύματος.

Η αποκάλυψη αυτή ξεσκεπάζει για μια ακόμη φορά τόσο το θράσος των εταιρειών όσο και της κυβέρνησης στην αντίκρουση σοβαρών οικονομικών θεμάτων. Πολύ σωστά η «Χαραυγή» της Πέμπτης βάζει θέμα κρατικοποίησης των εταιρειών σαν την ριζική διόρθωση του κακού που γίνεται. (Ενώ η «προοδευτική» Σημερινή απαιτεί απλώς από την ΔΗΚ και την Κυβέρνηση να απαιτήσει από τις εταιρείες «να φανούν συνεπείς προς τις υποχρεώσεις τους»!).

Η «Χαραυγή» όμως δεν ξεφύλα το χρέος που έχει για την υπεράσπιση των συμφερόντων της εργατικής τάξης με το να ζητά απλώς κρατικοποίηση και μάλιστα να περιμένει από την κυβέρνηση να το πράξει! («Η κυβέρνηση έχει υποχρέωση μπροστά στο λαό να το μελετήσει σοβαρά και να προχωρήσει στην υλοποίησή του»).

Γιατί αν δεν το γνωρίζει η «Χαραυγή» (και το γνωρίζει πολύ καλά) την πληροφορούμε με κάθε βεβαιότητα πως η δεξιά κυβέρνηση Κυπριανού το πολύ που θα κάνει είναι να «μελετήσει το θέμα» (για το «σοβαρά» πολύ αμφιβάλλουμε) και να το πετάξει μαζί με δεκάδες άλλες απαιτήσεις του εργατικού κινήματος στον κάλαθο των αχρήστων. Καμμία δεξιά κυβέρνηση δεν πρόκειται να προχωρήσει σε κρατικοποιήσεις των βασικών τομέων της οικονομίας - ακόμα κι αν το απαιτεί κάθε μέρα η «Χαραυγή».

Ο μόνος τρόπος για να εκλείψει η καταλύστεψη των εργαζομένων από τους γύπες του καπιταλισμού είναι η κρατικοποίηση με εργατικό έλεγχο όχι μόνο των εταιρειών πετρελαίου αλλά και του τραπεζικού κεφαλαίου του εισαγωγικού εμπορίου και των μεγάλων βιομηχανικών μονάδων.

«ΚΟΛΟΥΜΠΙΑ»: ΠΡΟΟΔΟΣ Ή ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ;

Η επιτυχής αποστολή του «Κολούμπια» - του πρώτου «διαστημικού λεωφορείου» - θα έπρεπε κανονικά να ενθουσιάσει κάθε προοδευτικό άνθρωπο στη γη. Γιατί τι άλλο αποτελεί πρόοδο παρα η επιβολή του ανθρώπου πάνω στη φύση με τις τεχνολογικές εφευρέσεις. Η τεχνολογική ανάπτυξη που επιτελείται σήμερα στις ανεπτυγμένες χώρες έχει δώσει τη δυνατότητα για την κατάκτηση της φύσης από τον άνθρωπο, για να τον καταστήσει αφέντη του πλανήτη και του διαστήματος και να κάνει τη ζωή του άνετη, παραγωγική και δημιουργική. Ο έλεγχος όμως των εφευρέσεων όπως και των μέσων παραγωγής από το ιδιωτικό κεφάλαιο και το καπιταλιστικό-ιμπεριαλιστικό κράτος αντί να υπόσχεται τον επίγειο παράδεισο καταναττα καταστρεπτικό για το μέλλον του. Γιατί οι εφευρέσεις και οι δημιουργικότητες του μετατρέπονται σε φονικά όπλα στα χέρια των ιδιωτών και των εκπροσώπων τους στα αστικά κράτη για την μεγιστοποίηση του κέρδους τους και την επιβολή τους πάνω σε άλλες χώρες και ανθρώπους για να τους εκμεταλλεύεται πιο αποτελεσματικά.

Έτσι και η κατάκτηση του διαστήματος με τον τρόπο που γίνεται κινδυνεύει να χρησιμοποιηθεί για στρατιωτικούς σκοπούς για την επέχταση και τελειοποίηση της ιμπεριαλιστικής καταπίεσης και εκμετάλλευσης.

Οι ρομαντικές ευχές για αποπλισμό και ύφεση δεν φαίνεται ν' αποτελούν απάντηση στους κινδύνους που δημιουργούνται γιατί με ευχές δεν πρόκειται οι καπιταλιστές Ιμπεριαλιστές να απαρνηθούν τα ατου που τους δίνει η τεχνολογική ανάπτυξη για εδρέωση των συμφερόντων τους.

Μόνο η άνοδος του παγκοσμίου εργατικού κινήματος κι η αντικατάσταση του χαοτικού εκμεταλλευτικού συστήματος του καπιταλισμού με τον παγκόσμιο μετασχηματισμό της κοινωνίας και το πέρασμα των μέσων παραγωγής στην υπηρεσία του συνόλου μπορούν να εγγυηθούν τη χρησιμοποίηση της τεχνολογίας για την απελευθέρωση του ανθρώπου. Όσο η τεχνολογία κι ιδιαίτερα τα διαστημικά προγράμματα βρίσκονται στα χέρια των Ρήγκαν και των μονοπωλίων κινδυνεύει η ανθρωπότητα κι ο πολιτισμός της να υφίστανται μια τελειωτική καταστροφή.

ΔΗΜΑΓΩΓΙΚΗ ΕΚΜΕΤΑΛΛΕΥΣΗ ΤΗΣ ΕΝΔΟΚΟΜΜΑΤΙΚΗΣ ΚΡΙΣΗΣ ΑΠΟ ΤΗ «ΧΑΡΑΥΓΗ»

Τα κίνητρα της και ποιος ευθύνεται

ΚΡΙΣΗ ΣΤΙΣ ΣΥΝΔΙΑΣΚΕΪΣ ΕΤΑΙΡΕΙΩΝ ΠΕΤΡΕΛΑΙΟΥ

Βάλλονται συνεχώς στελέχη και μέλη.
ΛΕΙΣΘΕΙ ΑΠΟ ΥΠΟΨΗΦΙΟΣ Ο Π. ΠΑΥΛΟΥ;

Σε πρωτοσέλιδη «είδηση» η «Χαραυγή» της Παρασκευής (17/4) καταπιάνεται με την ενδοκομματική κρίση στο Σ.Κ. Ε.ΔΕΚ σε μία φανερά δημαγωγική προσπάθεια να πλήξει εκλογικά το κόμμα. Σ' ένα άρθρο που δεν ασχολείται ούτε καν συνθηματικά με τις πολιτικές διαφωνίες και συγκρουόμενες πολιτικές θέσεις που βρίσκονται πίσω από την ενδοκομματική κρίση - πράγμα που υπάρχει σ' όλα τα κόμματα του κόσμου και σ' ένα βαθμό και μέσα στο ίδιο το Α.Κ.Ε.Λ. - Το εκφραστικό όργανο της ηγεσίας του Α.Κ.Ε.Λ. χρησιμοποιεί την Σ.Σ. Εκφραση (ακόμα και παλιές εκδόσεις πολλών μηνών) και τους τραμπουκισμούς από τα «όργανα της τάξης» στο συλλαλητήριο της Ε.ΔΕΚ 3ης Απριλίου ενάντια σε υποστηρικτές της αριστερής πτέρυγας της Ε.ΔΕΚ σαν ραβδία για να δείρει και να ξεκάμει εκλογικά το κόμμα. Το άρθρο καταλήγει αφοριστικά πως η κρίση είναι το «φυσιολογικό αποτέλεσμα της κρίσης της ηγεσίας... γραμμής... τακτικής της Ε.ΔΕΚ, είναι το αποτέλεσμα της αποτυχίας του κόμματος να διοχετεύσει τις θέσεις του μέσα στο λαό, ο οποίος δεν παρασύρεται από τυχοδιωχτισμούς και δερμαλισμούς». Το άρθρο διανθίζεται ακόμα με χαρακτηρισμούς που διοχετεύονται από την κομματική ηγεσία στην βάση του κόμματος για την αριστερή πτέρυγα, όπως «μασοίκοι», «τροτσκιστές», «αριστεριστές» με τέτοιο τρόπο που να αφήνεται να νοηθεί πως η εφημερίδα συμμερίζεται αυτές τις βριαιές που αποδίδονται στους υποστηρικτές της αριστερής πτέρυγας.

Η προσπάθεια της Ακελικής ηγεσίας και του εκφραστικού της οργάνου είναι εξώφθαλμη. Ενώ η εφημερίδα αυτή απέφυγε για μήνες να συζητήσει και να τοποθετηθεί πάνω στις θέσεις της εφημερίδας μας και της αριστερής πτέρυγας θυμήθηκε ξαφνικά ένα μήνα πριν τις εκλογές την ενδοκομματική κρίση, συνεχίζοντας να παραβλέπει την πολιτική ουσία του θέματος, για να πλήξει τις εκλογικές δυνατότητες της Ε.ΔΕΚ και ταυτόχρονα να διοχετεύσει με πλάγιο τρόπο στους αναγνώστες της τις βριαιές που εκτοξεύονται εναντίον μας. Μ' ένα σμπάρο δυο τρυγόνια.

Η ίδια από πάνω εφημερίδα καταγγέλλει ότι στη συνδιάσκεψη της Πάφου η ηγεσία της Ε.ΔΕΚ καταπίεσε κάθε ίχνος ενδοκομματικής δημοκρατίας και επιδόθηκε σε λαοπολοία και τρομοκρατία, για να επιβάλει τις δικές της απόψεις. Παρ' όλ' αυτά, οι δύο μερίδες Ισοψήφισαν στην επόμενη...

Η ανεκδιήγητη αυτή συμπεριφορά της «Χαραυγής» μόνο ζημία προκαλεί στο εργατικό κίνημα και την αριστερά. Γιατί μόνο η δεξιά και το «κέντρο» μπορεί να επωφεληθεί απ' αυτό το συγκεκριμένο πόλεμο φθορας της Ε.ΔΕΚ στον οποίο επιδιόχευε η ηγεσία του Α.Κ.Ε.Λ. με τέτοια άρθρα σαν αυτο της Παρασκευής. Ένας άλλος τους στόχος είναι σαφώς κι η επιβολή της μονοκρατορίας αυτής της ηγεσίας στο χώρο της αριστερας.

Είναι απαράδεχτο για ηγέτες και έντυπα της αριστερας να χτυπούν με τέτοιο βρώμικο τρόπο ένα άλλο κόμμα της αριστερας τη στιγμή μάλιστα που παραβλέπουν τη χρεώκοπια του Δ.Η.Κ.Ο και των άλλων κομμάτων του «κέντρου» προσβλέποντας σε μια μετακλογική συμμαχία στην βουλή και την κυβέρνηση του τύπου του 1976 και 1978.

Με τον τρόπο αυτό περιχαρακώνονται γύρω από την σεχταριστική τους επιμονή να πολεμούν τη συνεργασία Α.Κ.Ε.Λ.-Ε.ΔΕΚ την μόνη δηλαδή πολιτική που μπορεί να εξασφαλίσει την άνοδο της αριστερας στην πολιτική εξουσία και τον τερματισμό της ολέθριας διακυβέρνησης της Κύπρου από την δεξιά.

Σ' αυτή τους την πολιτική επιμένει να τους βοηθά η ηγεσία της Ε.ΔΕΚ ξεπερνώντας τους στον πόλεμο των βριαιών και με την δεξιά στροφή που κάνει ενώ ταυτόχρονα πολεμά με κάθε μέσο τους μαρξιστές του κόμματος - βάζοντας μάλιστα τραμπούκους σε δημόσια συγκέντρωση χιλιάδων ατόμων (κομματικών

«Ενα μέλος αποουσίαζε. Τελικά ο δρ. Λυσσαρίδης επέβαλε σάν γραμματέα τον Γ. Ομήρου ενώ στην Κ.Ε. και κατηγορήθηκε ότι «έθεσε σε κίνδυνο την ενότητα του κόμματος». Κι...

και μη) να επιτίθενται σε μαρξιστές του κόμματος επειδή κρατούσαν κόκκινα πάνω και σημαίες του Δώρου Λοΐζου ή επειδή πουλούσαν μια αριστερή εφημερίδα που ζητούσε στο κύριο άρθρο της την ενότητα Ε.ΔΕΚ-Α.Κ.Ε.Λ. και στη βάση ενός σοσιαλιστικού προγράμματος.

Θέλουμε να υποδείξουμε στους ηγέτες του Α.Κ.Ε.Λ. τη «Χαραυγή» και την ηγεσία της Ε.ΔΕΚ πως η «κρίση στην Ε.ΔΕΚ» είναι το αποτέλεσμα κύρια, της μόνιμης κρίσης του καπιταλιστικού συστήματος και του αδιέξοδου στο οποίο έχει οδηγήσει την Κυπριακή κοινωνία η αστική τάξη.

Η αδυναμία των ηγεσιών των δυο αριστερών κομμάτων να συνεργαστούν πάνω σ' ένα επαναστατικό πρόγραμμα για να βγάλουν την κοινωνία από αυτο το αδιέξοδο υποχρεώνει δυνάμεις σαν την αριστερή πτέρυγα της Ε.ΔΕΚ να τοποθετηθούν πάνω στην λανθασμένη πολιτική που ακολουθεί η ηγεσία τους ενημερώνοντας ανοιχτά την εργατική τάξη χρησιμοποιώντας το μόνο μαζικό μέσο που διαθέτει. Μια δεκαπενθήμερη εφημερίδα. Αν αυτο το εκμεταλλεύεται η ηγεσία του Α.Κ.Ε.Λ. για να πλήξει την Ε.ΔΕΚ και την ενότητα της αριστερας η ευθύνη δεν βαρύνει την αριστερή πτέρυγα και την εφημερίδα της αλλά την κομματική ηγεσία που επιμένει να δίνει επιχειρήματα (με την πολιτική της και το διωγμό των μαρξιστών από το κόμμα) στην Ακελική ηγεσία και τη «Χαραυγή».

Όσο για τους τελευταίους τους παραδίνουμε στην κρίση των μελών τους και του εργατικού κινήματος.

ΕΙΚΟΣΙΤΕΤΡΑΩΡΗ ΑΠΕΡΓΙΑ ΜΗΧΑΝΙΚΩΝ ΓΚΑΡΑΖ

Σε 24ωρη προειδοποιητική απεργία κατέβηκαν την περασμένη Δευτέρα 13/4/81 οι μηχανικοί των γκαραζ μετά την άρνηση του Συνδέσμου εισαγωγέων αυτοκινήτων τράκτορ και γεωργικών μηχανημάτων να κάμει οποιοδήποτε προτάσεις στα αιτήματα των μηχανικών που υποβλήθηκαν αμέσως μετά τη λήξη της σύμβασής-τους. Η σύμβαση των μηχανικών έληξε στις 31/12/80 και τα αιτήματα-τους τα αποφάσισαν μετά από γενική συνέλευση. Περιληπτικά τα αιτήματα των μηχανικών είναι: α) Βελτίωση κατωτάτων ορίων μισθού πρόσληψης (αρχάριοι) β) Αυξήσεις στο υφιστάμενο προσωπικό γ) Βελτίωση εορτολογίου δ) Βελτίωση στο ταμείο

ιατροφαρμακευτικής περιθαλψής ε) Βελτίωση διαδικασίας απόλυσης προσωπικού στ) Βελτίωση όσον αφορά την άδεια ασθενείας και ατυχημάτων και ζ) να πληρώνονται τα μεταφορικά εκτός από το πρώτο λεωφορείο. Πρέπει να αναφερθεί ότι η εργοδοτική πλευρά δεν δέχτηκε να συζητήσει καθόλου τα αιτήματα των εργατών.

Αναλυτικά τα αιτήματα των εργατών είναι:

Για μαθητευόμενους κάτω από 16 χρόνων ζητήθηκε ο μισθός των £14 και από το 1982 £16. Τα ποσα αυτά δεν περιέχουν τιμαριθμικό επίδομα.

Για μαθητευόμενους πάνω από 16 χρόνων και φοιτητές των

τεχνικών σχολών με μερική απασχόληση ζητήθηκε το ποσό των £17 και από το 1982 £18.

Για τους ημιειδικευμένους (αποφοίτους τεχνικών σχολών και από το σύστημα μαθητείας) από το 1981 £22 και το 1982 £24.

Για τους ειδικευμένους από το 1981 £25 και το 1982 £27.

Για τους ειδικούς τεχνίτες το 1981 £31 και από το 1982 £34.

Για τους ανειδίκευτους εργάτες που απασχολούνται σε υπηρεσίες όπως τα πλυσιμματα αυτοκινήτων κ.λ.π. το 1981 £24 και από το 1982 £26.

Συνέχεια στην 6η

ΕΡΕΥΝΑ : ΛΙΜΑΝΙ Εργατική διαφορά ΣΑΛΑ-Συντεχνιών

Ενω το πρόβλημα της Κυριακής μπαίνει σε μια διαπραγματευτική διαδικασία που θα οδηγήσει ουσιαστικά στη παγοποίηση του προβλήματος μέχρι τη διεξαγωγή των βουλευτικών εκλογών, παρουσιάστηκε μια παλιά εργατική διαφορά, τούτη τη φορά μεταξύ του ΣΑΛΑ (Σύνδεσμος Αδειούχων Λιμενικών Αχθοφόρων Λεμεσου) και των Συντεχνιών. Η διαφορά που κρυφόκαie εδώ και τέσσερα χρόνια, έχει μεγαλύτερη σημασία σήμερα, που οι Συντεχνίες τη συνδέουν με το πρόβλημα της Κυριακής. Οι Συντεχνίες ενω στις 4.4.81 ενημέρωναν τους λιμενεργάτες για την απεργία της Δευτέρας 6.4.81, ξαφνικά κάτι μεσολάβησε που οδήγησε στη ματαίωση της απεργίας. Η διαφορά μεταξύ του ΣΑΛΑ και των Συντεχνιών, αφορά το έκτακτο προσωπικό που απασχολεί ο ΣΑΛΑ και την εργασία στις αποθήκες και στο μώλο.

ΤΟ ΣΥΣΤΗΜΑ ΠΑΡΑΓΩΓΗΣ ΑΜΟΙΒΗΣ ΤΩΝ ΛΙΜΕΝΕΡΓΑΤΩΝ

Οι οπαδοί της κεφαλαιοκρατικής αστικής τάξης, με τη Συναγερμική «Σημερινή» επικεφαλής, προσπαθεί μάταια να φορτώσει στην εργατική πλευρά (λιμενεργάτες), την ευθύνη για την επιβολή επίνουλου στα φορτία που εισάγονται και εξαγόνται στη Κύπρο. Για να στοιχειωθούν τις επιθέσεις τους ενάντια στην εργατική τάξη, επικαλούνται ευθύνη στους λιμενεργάτες για το χαμηλό ρυθμό εργασίας και τις καθυστερήσεις των πλοίων στα λιμάνια μας. Ωστόσο τονίσαμε πως το επιστημονικό σύστημα παραγωγής/αμοιβής που καθόρισε η αστική τάξη για τους λιμενεργάτες, όχι μόνο εξουδετερώνει το κίνδυνο για χαμηλό ρυθμό εργασίας, αλλά αντίθετα κατοχυρώνει και αυξάνει στο μέγιστο το ρυθμό παραγωγής των λιμενεργατών με αποτέλεσμα να μειώνονται οι καθυστερήσεις στα πλοία. Στο σημερινό άρθρο, η Σοσιαλιστική Έκφραση, θα αναλύσει το σύστημα τούτο παραγωγής/αμοιβής των λιμενεργατών, δηλαδή το ενθαρρυντικό μεροκάματο.

1. Με τη μείωση των καθυστερήσεων στα πλοία.

2. Συντελεί στη σταθεροποίηση του ναύλου και την αποφυγή του επίνουλου.

3. Με τη γρήγορη υπηρεσία που προσφέρεται στα πλοία, ανεβάζει την προτίμηση για τα κυπριακά λιμάνια στες ξένες εφοπλιστικές εταιρίες σε σύγκριση με τα λιμάνια γειτονικών μας χωρών. Τούτο δημιουργεί σοβαρές προοπτικές για την αύξηση του διαμετακομιστικού εμπορίου (transit), και δημιουργεί ιδανικές προϋποθέσεις για τη λειτουργία Ελεύθερης Ζώνης στα Κυπριακά λιμάνια.

4. Με τη συχνότερη προσέγγιση πλοίων αυξάνουν τα κέρδη των Ναυτιλιακών Γραφείων, της ΑΑΚ και των έμπορων εισαγωγών και εξαγωγών, ενώ παράλληλα αυξάνει και η απασχόληση εργαζομένων στα λιμάνια.

5. Κατοχυρώνει την έγκαιρη και ασφαλή εξαγωγή γεωργι-

ροκάματο δεν έχει μοναδικό στόχο την αύξηση της παραγωγής, αλλά ταυτόχρονα περισσότερη σημασία δίνει στο χρόνο που θα χρειαστεί για τη πραγματοποίηση της αυξημένης παραγωγής, και μάλιστα όσο λιγότερος χρόνος χρειαστεί, περισσότερα κέρδη. Ακόμα ο ρυθμός της αυξημένης παραγωγής δεν επιβάλλεται μόνο σε ειδικές περιπτώσεις, αλλά πάντα, για να εξασφαλίσει τη μείωση των καθυστερήσεων στα πλοία, την αποφυγή του επίνουλου, την αποσυμφόρηση στα λιμάνια μας.

Δεν θα είναι υπερβολή, να ονομάσουμε το σύστημα τούτο, απάνθρωπο και επικίνδυνο, που ασφαιρεί για την ανθρώπινη ζωή και ασφάλεια. Ο λιμενεργάτης στην προσπάθειά του να αυξήσει την παραγωγή και να περιορίσει το χρόνο, παραμερίζει τα μέτρα ασφαλείας και οπτηματα τους κινδύνους που παραμονεύουν να τον πιάσουν στον ύπνο.

Δεν είναι τυχαίο, αλλά επιβεβαίωση των όσων αναφέραμε, πως είχαμε 78 ατυχήματα στο λιμάνι της Λεμεσου το 1977, το ένα θανατηφόρο, το 1978 είχαμε 62 και το 1979 είχαμε 92. Πολλά αποτύτα ατυχήματα ήταν σοβαρά. Ο λιμενεργάτης λοιπόν, στο δρόμο ταχύτητας με την παραγωγή και το χρόνο, βάζει καθημερινά σε κίνδυνο τη ζωή του και διακινδυνεύει τη εξασφάλιση της οικογένειάς του.

Πολλοί ασφαλώς θα πουν πως το φταίξιμο πέφτει αποκλειστικά στους λιμενεργάτες. Πως θα πρέπει να δουλεύουν λιγότερο και να προσέχουν περισσότερο. Να αδιαφορούν για την παραγωγή και το χρόνο και να δίνουν μεγαλύτερη προσοχή στα μέτρα ασφαλείας. Τούτη η άποψη δείχνει ακριβώς την αδυναμία να συλλάβουν πολλοί το ζήτημα, και να καθορίσουν τον κύριο υπεύθυνο για το ατύχημα ή ακόμα και το θάνατο ενός λιμενεργάτη.

Η ΑΣΤΙΚΗ τάξη έχει πολλούς επιτήθειους στη διάθεση της. Σ' όλους τους κλάδους. Ετσι ακριβώς συμβαίνει και στην κεφαλαιοκρατική οικονομία. Οι οικονομολόγοι επιστήμονες της αστικής τάξης, μελετούν ένα ζήτημα που αφορά τα θέματα, εκμετάλλευσης, παραγωγής και κέρδους, για πάρα πολύ καιρό. Και προωθούν το σύστημα εκείνο που είναι βεβαίον πως θα φέρει το επιδιωκόμενο αποτέλεσμα. Δηλαδή, το σωστό τρόπο εκμετάλλευσης, την αυξημένη παραγωγή το μεγαλύτερο δυνατό ποσοστό κέρδους για τους κεφαλαιοκράτες αστους, αδιαφορώντας για τους εργατές ή για τους κινδύνους που μπορεί να διατρέχουν από το συγκεκριμένο σύστημα.

Ετσι ακριβώς έκαναν και στην περίπτωση του λιμενεργάτη. Ο λιμενεργάτης, με το ενθαρρυντικό μεροκάματο, βρίσκεται εγκλωβισμένος στο

σύστημα παραγωγής/αμοιβής, προγραμματισμένος αν θέλετε, όπως το κομπιούτερ. Δεν μπορεί να κάνει διαφορετικά παραμόνο ν' ακολουθήσει το τρόπο παραγωγής που του καθόρισαν οι οικονομολόγοι της αστικής τάξης. Και τούτος ο τρόπος παραγωγής, από τη μια, αυξάνει στο μέγιστο το ρυθμό εργασίας, και από την άλλη, στονει φυσιολογικά, έξω από τη θέληση του λιμενεργάτη, τα μέτρα ασφαλείας. Οι κίνδυνοι πολλαπλασιάζονται από τη κούραση που είναι αποτέλεσμα της εντατικής δουλειάς και της ψυχολογικής πίεσης. Η ευθύνη είναι εξ' ολοκλήρου στο σύστημα, και το σύστημα το εκπροσωπεί η κεφαλαιοκρατική αστική τάξη. Ο λιμενεργάτης είναι ένα από τα πολλά θύματα της αστικής τάξης.

ΣΗΜΕΡΑ με την εφαρμογή κάποιας ανώτερης τεχνολογίας στο λιμάνι της Λεμεσου παρουσιάζονται διαθέσιμα για την τροποποίηση του συστήματος παραγωγής/αμοιβής των λιμενεργατών. Οι οικονομολόγοι της αστικής τάξης αρχίζουν και πάλιν να μελετούν νέες μορφές παραγωγικών σχέσεων που θα εξυπηρετούν καλύτερα τα συμφέροντα της κεφαλαιοκρατικής τάξης. Οι Συντεχνίες και οι λιμενεργάτες θα πρέπει συνέχεια να απαργυπνουν και να μην επιτρέψουν να τους πιάσουν στον ύπνο.

Στη σημερινή περίοδο της παγκόσμιας κεφαλαιοκρατικής κρίσης, ο πρώτος στόχος της κεφαλαιοκρατικής τάξης, είναι να κτυπήσει το βιοτικό επίπεδο και τις κοινωνικο-οικονομικές κατακτήσεις της εργατικής τάξης. Εμείς δεν πρέπει να επιτρέψουμε ποτε, μια τέτια αντεργατική επίθεση που θα σπρώξει την εργατική τάξη στη μίζερια και την εξθθλίωση.

ΝΙΚΟΣ ΛΕΜΕΣΙΑΝΟΣ

για τις ανάγκες του ΣΑΛΑ, χωρίς καμία δέσμευση από μέρος του. Και φέρνει σαν επίχειρημα πως ο ΣΑΛΑ δεν εργοδοτούσε αχθοφόρους πριν το 1974. Εντούτοις αναλαμβάνει την υποχρέωση να εργοδοτεί καθημερινά μίνιμουμ 30 λιμενεργάτες αχθοφόρους Β, αλλά σύμφωνα με την απόλυτη κρίση του.

Οι συντεχνίες και οι λιμενεργάτες, από την άλλη, φαίνεται πως επιμένουν στις απόψεις τους. Θεωρούν το ζήτημα των πόστων πάνω στο μώλο σαν θέμα αρχής και δεν επιθυμούν να αναγνωρίσουν προνόμια εργασίας στο λιμάνι σε κανένα εργολάβο που διόριζεται από την ΑΑΚ.

Τελικά οι δύο πλευρές αποφάσισαν να παραπέμψουν τη διαφορά στο Πρόεδρο του Διοικητικού Συμβουλίου της Αρχής, κ. Καζαμία, ο οποίος ανέλαβε να δώσει την-εφημερία του νόμου για τον λιμενεργάτη. Για μας είναι αμφίβολο αν η εφημερία του νόμου μπορεί να έχει οποιαδήποτε ουσιαστική σημασία για το ζήτημα τούτο.

Λίγα λόγια για τον ΣΑΛΑ

Ο ΣΑΛΑ είναι η μόνη ισως μετοχική «επιχείρηση» στη Κύπρο που την αποτελούν πρώην εργαζόμενοι, που συμμετέχουν όλοι τους στην παραγωγή, που αμοιούνται όλοι με ομοιόμορφη μισθοδοσία, που αποφοσιζουν όλοι τους πάνω στα διάφορα ζητήματα που αφορούν τις δραστηριότητες του ΣΑΛΑ, σε θέματα διαχείρισης, αγοράς μηχανημάτων, ανάπτυξης και διευκόλυνσης της παραγωγής, με τη συμμετοχή, τις υποδείξεις και την έγγραφη πάντα της ΑΑΚ.

Αυτή η ιδιομορφία του ΣΑΛΑ θα πρέπει να αντιμετωπιστεί με κάποια συμπάθεια, γιατί στην ουσία, από τη μια, η συνέχιση της δραστηριότητας του εξαρτάται κύρια από τις διαθέσιμες της Αρχής, και από την άλλη, γιατί δεν παρουσιάζει τα ίδια γνωρίσματα που διακρίνουν κάθε κεφαλαιοκρατική «επιχείρηση» της αστικής τάξης. Ο ΣΑΛΑ δεν μπορεί ανεξέλεχτα ν' αυξάνει τα μέλη του. Δεν μπορεί ανεξέλεχτα να προχωρεί σε αλλαγές των κόστων αμοιβής στη φορτοεκφόρτωση των φορτίων κλπ.

Ο ΣΑΛΑ έχει τη μονοπώλική εκμετάλλευση για την εκφόρτωση όλου του εισαγωγικού

εμπορίου και μέρος της φόρτωσης του διαμετακομιστικού εμπορίου.

Ο ΣΑΛΑ σαν εργοδότης

Δεν μπορούμε να παραγνωρίσουμε πως οι δραστηριότητες του ΣΑΛΑ παρουσιάζουν αντιφατικές παραγωγικές σχέσεις που καθόρισαν και πάλιν οι αστοί οικονομολόγοι. Ο θάνατος σου, η ζωή μου. Ασφαλώς είναι πολύ παρρατραβηγμένη η έκφραση που χρησιμοποιούμε. Το κάνουμε απλα, μόνο και μόνο, για να δείξουμε ζήτυνα και ξεκάθαρα, να το καταλάβει ο καθένας, σε μια σύνθετη αντίφάση βρισκονται και οι λιμενεργάτες και οι αδειούχοι λιμενικοί αχθοφόροι από την κατάσταση που δημιουργήθηκε και υιοθετήθηκε από την ΑΑΚ, που σε τελευταία ανάλυση έχει την κύρια ευθύνη. Ας μη μας πουν οι Συντεχνίες, πως δεν μπορούν να δουν τούτη την αντικειμενική διαφοροποίηση που γίνεται τόσο ξαφνικά στο λιμενεργάτη, όταν μεταβάλλεται τόσο απότομα σε αδειούχο λιμενικό αχθοφόρο.

Ο ΣΑΛΑ βρίσκεται υποχρεωμένος να εργοδοτεί αρκετούς εργαζομένους, κύρια μηχανοδηγούς, πάνω σε μόνιμη και προσωρινή βάση και λιμενεργάτες αχθοφόρους και στοιβαδόρους Β στο μώλο και στις αποθήκες του λιμανιου. Ετσι μοιραία παρουσιάζει τα ίδια συμπτώματα μιας αστικής επιτήθειας γιατί είναι υποχρεωμένος να εκμεταλλεύεται ένα σημαντικό αριθμό εργαζομένων.

Με όση συμπάθεια κι αν είμαστε προδιαθετημένοι να τον αντιμετωπίσουμε, για τους λόγους που αναφέραμε πιο πάνω, εντούτοις δεν μπορούμε να παραβλέψουμε και να μην σημειώσουμε το γεγονός τούτο.

Ο ΣΑΛΑ εργολάβος της ΑΑΚ

Ο ΣΑΛΑ εκτελεί εργολαβική δουλία για την ΑΑΚ. Η ΑΑΚ δίνει κίνητρα στο ΣΑΛΑ. Άλλου τα πλαταίνει και άλλο τα στενέυει, ανάλογα σε ποιας τάξης τα συμφέροντα σπρέφονται.

Η ΑΑΚ πλαταίνει τις εξουσίες του ΣΑΛΑ στα θέματα που αφορούν τους εργατές, για να τον έχει εμπροσθοφυλακή στην εξυπηρέτηση των συμφερόντων της κεφαλαιοκρατικής τάξης. Στενέυει τις εξουσίες του ΣΑΛΑ στα θέματα που αφορούν την εμπορομεσιτική αστική τάξη, για να εξασφαλίσει αποτελεσματικά τα συμφέροντα αυτής της τάξης.

Ωστόσο τούτα τα κίνητρα στρώχουν το ΣΑΛΑ να συμπεριφέρεται σαν εργοδότης απέναντι στους πριν μερικά χρόνια συναδέλφους του και ο ίδιος σαν υπάλληλος μπροστα στην

εμπορομεσιτική κεφαλαιοκρατική τάξη. Δεν μπορεί να γίνει διαφορετικά. Το πρόβλημα δεν βρίσκεται και ούτε εξαρτάται στη καλή ή τη κακή θέληση του οποιουδήποτε.

Το ζήτημα είναι αρκετά ισοροπημένο και οφείλεται στις αντιφατικές παραγωγικές σχέσεις που καθόρισαν και πάλιν οι αστοί οικονομολόγοι. Ο θάνατος σου, η ζωή μου. Ασφαλώς είναι πολύ παρρατραβηγμένη η έκφραση που χρησιμοποιούμε. Το κάνουμε απλα, μόνο και μόνο, για να δείξουμε ζήτυνα και ξεκάθαρα, να το καταλάβει ο καθένας, σε μια σύνθετη αντίφάση βρισκονται και οι λιμενεργάτες και οι αδειούχοι λιμενικοί αχθοφόροι από την κατάσταση που δημιουργήθηκε και υιοθετήθηκε από την ΑΑΚ, που σε τελευταία ανάλυση έχει την κύρια ευθύνη. Ας μη μας πουν οι Συντεχνίες, πως δεν μπορούν να δουν τούτη την αντικειμενική διαφοροποίηση που γίνεται τόσο ξαφνικά στο λιμενεργάτη, όταν μεταβάλλεται τόσο απότομα σε αδειούχο λιμενικό αχθοφόρο.

ΝΙΚΟΣ ΛΕΜΕΣΙΑΝΟΣ

ρικα από τα αιτήματα τους.

Ελπίζουμε πως οι δυο πλευρές θα αντιληφθούν πως θ' αντιμετωπίσουν πιο αποτελεσματικά και θα δώσουν ουσιαστική λύση στα προβλήματα τους, όταν ενωμένοι κατανοήσουν πως η κακοδιαχείριση τους δεν προέρχεται τόσο από τη δική τους την αντίφαση, που υπάρχει αντικειμενικά, αλλά κύρια από την αντίφαση μεταξύ εκείνων (λιμενεργατών αχθοφόρων και στοιβαδόρων Β και αδειούχων λιμενικών αχθοφόρων) και της ΑΑΚ, του ημικρατικού οργανισμού του αστικού κράτους.

ΝΙΚΟΣ ΛΕΜΕΣΙΑΝΟΣ

Φωνάζει ο κλέφτης για να φοβηθεί ο νοικοκύρης

Ο στρουθοκαμηλισμός των Ναυτικών Πρακτόρων έχει ξεπεράσει τα όρια. Στη συνέλευση τους, που έγινε τη Τετάρτη 15.4.81, στο Μιραμάρε της Λεμεσου, σε ατμόσφαιρα «λιτότητας», ανάμεσα στα ούσικι και τα χαμόγελα, βρήκαν και την ευκαιρία να μιλήσουν για πολιτελεια και να δείξουν το «ενδιαφέρον τους» για την οικονομία του τόπου! Αυτοί που αποτελούν πρόκληση στα αισθήματα του λαου με την αλόγιστη σπατάλη τους. Αυτοί που σαμποτάρουν την οικονομία, με την εξαγωγή των κεφαλαίων τους στο εξωτερικό.

Μίλησαν για την αναγκαιότητα «πλήρης εκμετάλλευσης» των λιμανιών μας! Αυτοί που αρνούνται τόσο επίμονα, να αξιοποιήσουν με το καλύτερο τρόπο 18-30 ώρες χαμηλής νυχτερινής εργασίας τη βδομάδα που καταδικάζει 345 λιμενεργάτες Β στην υποαπασχόληση.

Ο Πρόεδρος του Συνδέσμου Ναυτικών Πρακτόρων, κ. Στεφάνου, μίλησε «για παράβαση συμβάσεων και αδικαιολόγητες απεργίες». Πρώτα - πρώτα τονίζουμε πως όλες οι απεργίες των εργαζομένων, είναι δικαιολογημένες. Όσο αφορά τις συμβάσεις, τους λέμε, πως αυτοί τις παραβιάζουν, με την άρνηση - τους να αξιοποιήσουν τη νυχτερινή εργασία και να συζητήσουν αναθεώρηση των απολαβών των λιμενεργατών για την Κυριακή. Τους προκαλούμε να αναφέρουν τις περιπτώσεις που οι λιμενεργάτες με τις απεργίες τους, παρέλυσαν την εργασία στα λιμάνια μας.

Φαίνεται πως η υπευθυνότητα που διακρίνει μέχρι σήμερα τους λιμενεργάτες και τις Συντεχνίες τους, έχει παρεξηγηθεί από τους αστους κεφαλαιοκράτες. Σηκώνουν κεφάλι και «τα φορτάνουν όλα στο πετεινό». Οι λιμενεργάτες όμως δεν ανέχονται άλλο τις ψευδείς επιθέσεις ενάντια τους. Είναι αποφασισμένοι ν' αντιδράσουν με το δικό τους το τρόπο.

Η Συναγερμική «Σημερινή» παρουσιάζει χωρίς σχόλια τη Συνέλευση των Ναυτικών Πρακτόρων στο Μιραμάρε. Μένοντας πιστή στα συμφέροντα των μαστρών της, κεφαλαιοκράτων, ενάντια στα συμφέροντα της εργατικής τάξης. Βρίσκεται επικεφαλής στην επίθεση της αστικής τάξης, που η «Σημερινή» είναι ο πιο συνεπής εκφραστής της, για να χτυπήσει το βιοτικό επίπεδο των εργαζομένων της Κύπρου. Ο λαός όμως συνειδητοποιεί όλο και περισσότερο, πως όλο και υποστηρίζει το Συναγερμο και τη «Σημερινή» μοιάζει μ' εκείνον «που αναγινώνει φίδι στο κόρφο του».

συνδικαλιστική κατάκτηση για τους λιμενεργάτες. Ασφαλώς οι Συντεχνίες συνέβαλαν στη βελτίωση του συστήματος. Ωστόσο το ενθαρρυντικό μεροκάματο το επέβαλαν οι πιέσεις του διεθνούς κεφαλαιοκρατικού κεφάλαιου (μέσα στο οποίο βρίσκεται και η Κύπρος) για την εντατικοποίηση της δουλειάς, που στοχεύει πάντα στην αύξηση της παραγωγής και του κέρδους.

Ετσι λοιπόν ο Σύνδεσμος των Ναυτικών Πρακτόρων Κύπρου και οι Συντεχνίες των λιμενεργατών καθιέρωσαν το ενθαρρυντικό μεροκάματο, που αντικειμενικά ήταν το μοναδικό σύστημα που θα εξασφάλιζε την αύξηση της παραγωγής και τη μείωση των καθυστερήσεων στα κυπριακά λιμάνια. Αν το αβλούσει κανένας σε βάθος, θα βρεί πως είναι ένα ιδιαίτερο σύστημα εργολαβίας, και μάλιστα στη χειρότερη της μορφή.

Και τούτο οφείλεται, γιατί το ενθαρρυντικό μεροκάματο δίνεται για την πραγματοποίηση της συγκεκριμένης υπεραπαραγωγής, που πραγματοποιούν οι λιμενεργάτες με συνεχή και σκληρή δουιλια, σε βάρος της υγείας τους, ακόμα και της ζωής τους, στα πλαίσια της καθιερωμένης θωρης εργασίας.

Το ενθαρρυντικό μεροκάματο γίνεται πάνω στη βάση περίπου 100% αύξηση της παραγωγής, 100% αύξηση στο μεροκάματο, πάντα μέσα στα πλαίσια της θωρης εργασίας. Ο αρχικός συντελεστής του ενθαρρυντικού μεροκάματος για συνήθη πλοία είναι στη βάση του 57,84% του βασικού μεροκάματος. Από και και πέρα υπάρχει μια κλίμακα αύξησης της παραγωγής από 4% - 16,6% σε τόνους τη ώρα, με αντίστοιχη αύξηση του αρχικού συντελεστή από 6% - 25%.

Το ενθαρρυντικό μεροκάματο σε κομία περίπτωση δεν θα πρέπει να περιορίζεται τις δικαιοδικήσεις των εργαζομένων για αυξήσεις πάνω στο βασικό μεροκάματο. Ακόμα πιο σημαντικό, δεν θα πρέπει να επιτρέψουμε να γίνει παράγοντας που θα εκτοπίζει τους εργαζόμενους από την παραγωγή.

Τα ευεργετικά αποτελέσματα για την οικονομία, που προέρχονται από το ενθαρρυντικό μεροκάματο είναι πραγματικά πολύπλευρα και αξιόλογα.

1. Εξασφαλίζει την αποσυμφόρηση του λιμανιου με τη γρήγορη εξυπηρέτηση των πλοίων (ψηλός ρυθμός εργασι-

ων και άλλων προϊόντων στο εξωτερικό.

6. Τέλος, συντελεί σε μεγάλο βαθμό στη μείωση των συναλλαγματικών υποχρεώσεων της Κύπρου.

Πιο πάνω αναφέραμε πως το ενθαρρυντικό μεροκάματο, είναι ένα ιδιαίτερο σύστημα εργολαβίας και μάλιστα στη χειρότερη της μορφή. Θα πρέπει να εξηγήσουμε το γεγονός τούτο, για να συνειδητοποιήση ο καθένας, μέσα σε ποια ψυχολογική πίεση, ο λιμενεργάτης πραγματοποιεί την υπεραπαραγωγή στα πλαίσια της θωρης εργασίας. Και μάλιστα διπλής παραγωγής, και χρονικής, ενώ όλοι οι άλλοι και όλα τα άλλα συστήματα μονάχα μια, ποσοτική.

Όλα τα γνωστα συστήματα εργασίας μέσα σε καθιερωμένα (βάρδιες, υπερωρίες) ή ακαθόριστα (εργολαβία, οικιακή παραγωγή), χρονικά πλαίσια, μοναδικό στόχο έχουν την αύξηση της παραγωγής, σε μια πολύ ειδική περίπτωση ανάγκης. Στα πλαίσια τούτα, ο εργατής έχει την «άνεση» του στη πραγματοποίηση της παραγωγής.

Τι γίνεται όμως με το λιμενεργάτη; Το ενθαρρυντικό με-

ΣΥΝΤΟΜΕΣ ΕΡΓΑΤΙΚΕΣ ΕΙΔΗΣΕΙΣ

ΔΙΚΗΓΟΡΙΚΟΙ ΥΠΑΛΛΗΛΟΙ

Τη περασμένη Τετάρτη κατέβηκαν σε 24ωρη απεργία οι υπάλληλοι δικηγόρων γραφείων. Τα αιτήματα των υπαλλήλων αφορούν τη λήξη της σύμβασης τους, την κατοχύρωση των ωρών εργασίας τους και καλύτερη μισθοδοσία. Αυτοί ειδικά οι υπάλληλοι δεν έχουν τα ωφελήματα που έχουν όλες οι άλλες υπηρεσίες όπως τιμαριθμικό επίδομα, ταμείο προνοίας και άλλα. Εξ' άλλου οι μισθοί τους είναι πολύ πιο χαμηλοί από τα άλλα συγγενικά τους επαγγέλματα.

ΕΝΔΥΣΗ

Υποβλήθηκαν τα αιτήματα των εργατών της βιομηχανίας ένδυσης με σκοπό την ανανέωση της συλλογικής σύμβασης. Τα αιτήματα των εργατών είναι: α) Η αναπροσαρμογή του κατώτατου μισθού πρόσληψης για τους βδομαδιαίους και το μηνιαίο προσωπικό.

β) Αυξήσεις των ημερομισθίων των εργατών και εργατριών γ) Βελτίωση και αύξηση του ε-ορτολογίου.

ΑΝΑΠΤΥΞΗ ΓΑΤΩΝ

Ο Διευθυντής του Τμήματος Ανάπτυξης Γάτων συζητήσε με τους συντεχνίες το θέμα της απόλυσης 60 ερδομαδιαίων εργατών με επτα χρόνια υπηρεσία. Ο Διευθυντής πρότεινε στις συντεχνίες να δοθεί άδεια χωρίς απολαβές

24ωρη απεργία των τελωνειακών υπαλλήλων Λεμεσου

Την Πέμπτη 16.4.81 οι τελωνειακοί υπάλληλοι κατέβηκαν σε 24ωρη προειδοποιητική απεργία, διαμαρτυρούμενοι για τη συμφωνία ΠΑΣΓΑΥ - Κυβερνητικής αναφοράς, με το ζήτημα των κριτηρίων αξιο-λόγησης.

Η απεργία αποφασίστηκε από τη Γενική Συνέλευση των Τελωνειακών υπαλλήλων, που έγινε στα επαρχιακά γραφεία της ΠΑΣΓΑΥ τη Τρίτη 14.4.81. Για να πετύχουν μεγαλύτερη προσέλευση μελών, οι τελωνειακοί υπάλληλοι αρνήθηκαν να εργαστούν υπερωρίες τη Τρίτη με αποτέλεσμα να σταματήσει η εργασία στο λιμάνι στις 2 μ.μ.

Τη Τετάρτη σε ένδειξη διαμαρτυρίας, οι τελωνειακοί, κατέβηκαν σε στάση εργασίας από τις 11 π.μ. μέχρι τις 1 μ.μ.

ΝΙΚΟΣ ΛΕΜΕΣΙΑΝΟΣ

Η εργασία στο μώλο

Οι Συντεχνίες απαιτούν κατοχυρωμένα πόστα για τους λιμενεργάτες αχθοφόρους Β πάνω στο μώλο. Ο ΣΑΛΑ θεωρεί το μώλο και τις αποθήκες σαν χώρο εργασίας που αρμοδιότητα του είναι η ΑΑΚ. Επιμένει πως είναι στην απόλυτη κρίση του σε ποιους χώρους, μώλο ή αποθήκες, θα εργοδοτεί τους λιμενεργάτες αχθοφόρους Β. Ισχυρίζεται πως η Β Λίγια των αχθοφόρων έγινε

ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ ΣΤΗΝ ΕΚΦΡΑΣΗ

Η κρίση στην Κυπριακή Αριστερά Οι λόγοι και που οδηγεί

Προς τους συντρόφους,
της Συνταχτικής Επιτροπής της Σ.
ΕΚΦΡΑΣΗΣ

Στην Κύπρο (που ίσως η Αριστερά να είναι η πιο μεγάλη από όλες της καπιταλιστικές χώρες) έχουμε το εξής φαινόμενο: Τα δύο κόμματα της Αριστεράς (ΑΚΕΛ — ΕΔΕΚ) βρίσκονται σε σύγκρουση (οι ηγεσίες φυσικά και σπρώχνουν και τις βάσεις τους σ' αφο το «χόρο»):

Το ΑΚΕΛ παρουσιάζει αντεξουσιαστική πολιτική ενώ η ΕΔΕΚ εξουσιαστική με μια στροφή όμως προς τα δεξιά. Γιατί αυτή η σύγκρουση και οι διαφορές; είναι το μεγάλο ερώτημα που βασανίζει καθημερινά τον κάθε εργαζόμενο. Και τα δικά μου ερωτήματα είναι:

α) Γιατί οι ηγεσίες της Αριστεράς μεγενθύνουν τις διαφορές και όχι τα κοινά;

β) Πότε έκασαν να συζητήσουν τις διαφορές τους;

γ) Υπάρχουν λόγοι στες ηγεσίες (γραφειοκρατικές ηγεσίες) των κομμάτων αυτών να μην θέλουν ενότητα της Αριστεράς;

Ας πάρουμε ένα-ένα τα ερωτήματα:

Πρώτον: Οι λόγοι που μεγενθύνουν τις διαφορές και όχι τα κοινά είναι (α) αν μεγενθύνουν τα κοινά θα φανερωθούν στες βάσεις τους ότι τόσο καιρο τους κοροϊδεύαν, (β) μ' αφο το τρόπο θα φέρουν σε ενότητα τις βάσεις τους που θάνε δύσκολο πια να πραγματοποιήσουν το αντίθετο δηλαδή την διάσπαση τους (γ) θα μεγαλώσουν το πόθο των εργαζομένων ενάντια στο σύστημα και (δ) θα καταδικαστούν από τις βάσεις τους.

Δεύτερο: Δεν κάθονται να συζητήσουν τις διαφορές τους γιατί φοβούνται (α) ότι είναι αναγκασμένοι να συζητήσουν και τα κοινά (β) γιατί οι διαφορές είναι λίγες και (γ) ότι αν δεν έρθουν σε συμφωνία θα καταδικαστούν από τις βάσεις και αν έρθουν πάλι το ίδιο (Διότι θα αποδειχθεί ότι τόσα χρόνια βιάζαν λάθος δρόμο).

Τρίτο: Απαντώ ναι, γιατί: (α) σκέφτονται ποιοι θα πάρουν τα πόστα (κύριο μέλημα των γραφειοκρατών) (β) θα τους αναγκάσει η βάση να ακολουθήσουν μια επαναστατική πορεία (πράγμα αδύνατο για τα συμφέροντα τους) που σήμερα είναι ανύπαρκτη στην Κυπριακή Αριστερά, (γ) μαζί με την πορεία της που θα αλλάξει η Αριστερά και θα πάρει μια επαναστατική πορεία θα αλλάξει και την γραφειοκρατική ηγεσία της με μια επαναστατική ηγεσία.

Με αυτή την μικρή ανάλυση θέλω να παρουσιάσω τους λόγους που έφεραν σε διάσπαση την Αριστερά.

Όμως κάτι άλλο που πρέπει να προβληματίσει κάθε εργαζόμενο είναι το σπρώξιμο των ηγεσιών προς τις βάσεις τους για να «χορέγουν» κ' αυτές τον ίδιο χορό» όπως έγραφα και πιο πάνω, σε ποιο σημείο σύγκρουσης βρίσκονται οι βάσεις των δύο κομμάτων και ποιο είναι το καθήκον των ανθρώπων που γνοιάζονται και θεωρούν απαραίτητη την ενότητα.

Γιατί γίνεται το σπρώξιμο αφο είναι ξεκάθαρο. Πρώτον γιατί δεν μπορούν να στηρίξουν τις διαφορές τους μόνο στην ηγεσία (γιατί αφο είναι ουτοπία) και προσπαθούν να το μεταφέρουν και στη βάση και δεύτερο και πιο σπουδαίο προσπαθούν να φέρουν σε ριζή τις βάσεις τους, ούτως ώστε να μπορούν να «κυβερνούν» ανεοχλητοί τα κόμματα τους και όπως θέλουν.

Αφο παρουσιάζουν στες βάσεις τους τον κίνδυνο από το άλλο κόμμα (οι δηλ. προσπαθεί να τους πάρει μέλη και οπαδούς) καλούν το κόμμα τους σε ενότητα. Αφο τους εξασφαλίζει (τουλάχιστο προσωρινά) υποστήριξη της βάσης προς την ηγεσία και μια παθητική στάση της βάσης προς την γραμμή του κόμματος.

Τώρα σε πιο σημείο βρίσκεται η σύγκρουση στες βάσεις. Μπορούμε να πούμε ότι βρίσκεται σε αρκετά προχωρημένο στάδιο. Δεν σημαίνει όμως αφο ότι δεν μπορεί να ανακοπεί. Δίνω πιο κάτω μερικά παραδεί-

γματα (α) Η σύγκρουση από τα εκφραστικά όργανα των κομμάτων (Νέα - Χαραυγή - Δημοκρατία - Ανεξάρτητος) οργιάζει. Μερικές φορές φτάνουν σε ύβρεις και συναγωνίζονται ποιος θα βρει περισσότερα λάθη του άλλου στο παρελθόν, να παρουσιάσει ο ένας τον άλλο πιο αντιδραστικό κ.λ.π.

Αφτα μεγαλώνουν τη σύγκρουση στες βάσεις των δύο κομμάτων γιατί διαβάοντας την εφημερίδα του ο καθένας νοιώθει ότι κατηγορείται και υβρίζεται από τον άλλο.

(β) Στο θέμα των αφισοκολλήσεων που το ένα κόμμα σκεπάζει αφίσες του άλλου. Καλο παράδειγμα τα επεισόδια στα Λατσια με την αφισοκολληση που κατέληξε σε ξυλοδαρμούς μεταξύ νεολαίων των δύο κομμάτων.

(γ) Με τις επιστολές στες εφημερίδες τους που προσπαθούν να υπερασπίσουν το κόμμα τους κατηγορώντας το άλλο κόμμα ή ακόμα και την προσωπική ιστορία του πολιτικού τους «αντιπάλου».

Εχει αρκετά άλλα παραδείγματα που νομιζω ότι είναι γνωστα στον καθένα.

Το καθήκον τώρα που μπαινει στους ανθρώπους που θεωρούν απαραίτητη την ΕΝΟΤΗΤΑ.

(α) Να σταματήσουν την σύγκρουση στες βάσεις των δύο κομμάτων (β) Να αποκαλύψουν τις προθέσεις και την λανθασμένη πορεία των γραφειοκρατών. (γ) Να δείξουν στους εργαζόμενους την ανάγκη για ενότητα και πως μόνο έτσι εξυπηρετούνται τα συμφέροντα τους και τέλος να δείξουν τον επαναστατικό δρόμο που πρέπει να ακολουθηθεί από τα Αριστερά κόμματα, και πως μόνο η ενότητα και ένα κοινό επαναστατικό πρόγραμμα μπορεί να οδηγήσουν το τόπο σε λεφτερια και σοσιαλισμο.

Η σύγκρουση της Αριστεράς δεν έφερε μέχρι σήμερα κανένα καρπο αλλά αντίθετα κτυπά την ίδια την αριστερά και αφήνει την άκρα δεξιά να δυναμώνει και να προπαγανδίζει ότι μόνη ελπίδα του τόπου είναι να

περάσει στην εξουσία.

Αν περάσει στην εξουσία τότε θα φανουν ξεκάθαρο και τα λάθη της διάσπασης. Όμως δεν πρέπει να το επιτρέψουμε αφο (γιατί είναι Μαζοχισμός) αλλά πρέπει να σταματήσουμε την πορεία και τα καπρίτσια των γραφειοκρατών. Να σταματήσουμε την πορεία

«Τελοσπάντων όλων εκείνων και αυτών που πήραν την ζωή σαν καπρίτσιο της στιγμής». Οπως έγραψε κι ο σύντροφος ΔΩΡΟΣ ΛΟΪΖΟΥ.

Ο κάθε τίμιος Αριστερός πρέπει να στρατευτεί σ' αφο τον αγώνα. Γιατί μόνο η ΕΝΟΤΗΤΑ ΤΗΣ ΑΡΙΣΤΕΡΑΣ ΘΑ ΦΕΡΕΙ ΚΑΛΥΤΕΡΕΣ ΜΕΡΕΣ ΓΙΑ ΜΑΣ.

* ΕΜΠΡΟΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΝΟΤΗΤΑ ΤΗΣ ΑΡΙΣΤΕΡΑΣ

* ΕΜΠΡΟΣ ΓΙΑ ΚΟΙΝΟ ΑΓΩΝΑ Ε/Κυπρίων και Τ/Κυπρίων εργαζομένων.

* ΚΥΠΡΟΣ ΛΕΦΤΕΡΗ — ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΗ

Υ.Σ. (α) Θα ήθελα να ακούσω τις απόψεις της Σ. ΕΚΦΡΑΣΗΣ για το γραφο μου και να γίνη κριτική στην Σ. ΕΚΦΡΑΣΗ.

(β) Καλω όσους συντρόφους αφο την (ΕΔΕΚ και το ΑΚΕΛ) θέλουν να γράψουν τις απόψεις τους για την κρίση της Αριστεράς να το κάνουν για να δημιουργηθεί ανταλλαγή απόψεων και να δούμε τα καθήκοντα που μπαινουν μπροστα μας.

Ενας Λεμεσιανός
Σύντροφος

ΕΝΟΤΗΤΑ ΤΗΣ ΑΡΙΣΤΕΡΑΣ

Η Συνταχτική Επιτροπή συμμαριζεται τους προβληματισμούς του σύντροφου αφο τη Λεμεσο και συμφωνει απόλυτα με τις θέσεις που βάζει.

Μια πλήρη ανάλυση της θέσης της Αριστεράς Πτέρυγας πάνω στην ενότητα της αριστεράς θα βρει ο σύντροφος στις προγραμματικές μας αρχές που δημοσιεύτηκαν στο φύλλο 102. Τονί-

ζουμε μ' αυτή την ευκαιρία ότι η ενότητα αφο μόνη της δεν είναι αρκετή. Για να οδηγήσει στη νίκη και την εδραίωση της νίκης και ν' αποτρέψει εξελίξεις τύπου Χιλής όπου σφάχτηκαν χιλιάδες εργάτες μετα το πραξικόπημα ενάντια στην κυβέρνηση Αλλιέντε χρειάζεται η υλοποίηση αφο το εργατικό κίνημα ενός επαναστατικού προγράμματος. Ενα τέτοιο πρόγραμμα προβλήθηκε στις προγραμματικές μας αρχές βασικούς τους άξονες είναι η σχεδιοποίηση της οικονομίας και το πέρας της διοίκησης της - όπως και της άμυνας - στα χέρια των εργαζομένων. Ενότητα λοιπον ναι, είναι το ένα σκέλος το απαραίτητο. Η βάση της όμως πρέπει να είναι το επαναστατικό πρόγραμμα γιατί χωρις αυτο, το όπλο της ενότητας μπορεί να πλήξει το ίδιο το εργατικό κίνημα αντι να οδηγήσει στο σοσιαλισμο.

Τέλος ενότητα δεν σημαίνει ισοπέδωση ούτε φιμωση ούτε έλλειψη κριτικής. Μια τέτοια κριτική έκανε πάντα και θα συνεχίσει να κάνει η Σ. Εκφραση και στην ηγεσία της ΕΔΕΚ και του ΑΚΕΛ. Οχι για να φθείρει αφο τα κόμματα ούτε για να τα βρῖσει αλλα για να προβληματίσει για να προβάλει στα μέλη τους και το εργατικό κίνημα εκείνες τις θέσεις κ' εκείνο το πρόγραμμα που ενωμένη η εργατική τάξη θα υλοποίηση για να καταλάβει το καταπιεστικό εκμεταλλευτικό καπιταλιστικό σύστημα στην οικοδόμηση της νέας σοσιαλιστικής κοινωνίας.

Σ. Επιτροπή

ΙΣΟΤΗΤΑ ΜΕΤΑ ΤΕΣ ΕΚΛΟΓΕΣ

- Ποιος το είπτε; όλοι το είπαν.

- Πότε έγινε; Καθημερινως μετα που άρχισαν οι προεκλογικές εκστρατείες.

- Το γράψαν οι εφημερίδες; σχεδόν όλες.

- Γιατί ήρθε η ισότητα τον Απρίλη; Διότι έρχεται ο Μάης.

- Ε κι αν έρχεται ο Μάης; Ο Μάης έχει μια μέρα που την λένε Κυριακή 24ης Μάη και σ' αυτή τη μέρα θα γίνουν εκλογες.

- Και τι σχέση έχει η ισότητα με τις εκλογες;

- Στες εκλογες ψηφίζουν και οι γυναίκες.

- Ααα.. κατάλαβα γι' αφο σκέπασαν τις αφίσες που κόλλησαν οι γυναίκες τις 8 του Μάρτη με αφίσες προεκλογικές και άλλες επειδη δεν υπάρχει τώρα το πρόβλημα ΙΣΟΤΗΤΑ.

Τώρα που το σκέφτηκα καλά, τι χρειάζονται οι αφίσες για την ισότητα αφο όποιος κι αν κερδίσει τις εκλογες θα εφαρμοσει την ισότητα. Οποτε

ήταν μάταιοι οι αγώνες.

Γυναίκες μείνετε ήσυχες και θα εφαρμοστεί η ισότητα.

Ακόμα είστε πιο σίγουρες αν κερδίσει ο «Συναγερμος». Γιατί όπως λέει δεν θα κερδίσει μόνο τις βουλευτικές αλλα και τις προεδρικές.

Και τότε δεν θα σας σκεπάζουν τις αφίσες σας. Κανένας. Γιατί τότε δεν θα επιτρέπεται να τοιχοκολλούνται αφίσες για την ισότητα (οχι μόνο για την ισότητα) και θα σας ριζούν και στα κελιά (για τρομοκρατικές ενέργειες) αφο θα... εφαρμοστεί η «ισότητα». Πράγματι - ισότητα μετα τις βουλευτικές εκλογες!!

Υ.Σ. Είναι καιρος να καταλάβουν όλα τα κόμματα (και ιδιαιτερα τα Αριστερα) ότι το κοινωνικο πρόβλημα της γυναίκα ΙΣΟΤΗΤΑ δεν είναι για να γεμίζουν τα αφια του κόσμου με προεκλογικές υποσχέσεις αλλα πρόβλημα που πρέπει να λυθεί με αγώνες των κομμάτων.

Συντροφικά ένας
Λεμεσιανός Σύντροφος

Συνέχεια από την 3 σελίδα

Γενικά οι αυξήσεις των εργατών που θα ξεκινουν στες 31/12 κάθε χρόνο είναι ως εξής:

* Όλες τις πιο πάνω αυξήσεις οι μηχανικοί θα τις πάρουν σταδιακά κάθε εξαμήνο και όχι αμέσως.

* Όσον αφορα το εροτολόγιο οι μηχανικοί ζητουν την Τρίτη της Λαμπρής αντι της αργίας του Σαββάτου της Λαμπρής που έτσι ή αλλιώς δεν τη δουλεύουν.

Για το Συντεχνιακο ταμείο ιατροφαρμακευτικής περιθαλψης οι μηχανικοί ζητουν να καταβάλλονται αφο τους εργοδότες 200 μιλς τη βδομάδα αντι 100 μιλς.

Σε περίπτωση απόλυσης προσωπικού λόγω πλεονασμου οι εργοδότες μπορούσαν να προπληρώσουν τους μισθους των μηχανικών για ένα χρονικο διάστημα χωρις να πληρωθούν στον απολυ-

όμενο ταμείο προνοίας και κοινωνικής ασφαλείας και να σταματήσει αμέσως να εργάζεται ο μηχανικός. Σε περίπτωση που έδιναν προειδοποίηση σε κάποιο εργάτη αλλα συνέχιζε να δουλεύει ο μηχανικός μέχρι την ημέρα απόλυσης του ο εργοδότης του έδινε και το ταμείο προνοίας και κοινωνικής ασφαλείας. Οι εργάτες τώρα ζητουν να τους δίνεται το ταμείο προνοίας και κοινωνικής ασφαλείας σε οποιανδήποτε περίπτωση απόλυσης. * Όσον αφορα στο ποιος θα απολυθεί σε τέτοιες περιπτώσεις οι εργάτες ζητουν να απολύεται πρώτος ο τελευταίος που προσλήφθηκε αν το προσωπικο είναι ισάξιο. Αν όχι να δίνεται αποζημίωση (ο νόμος λέγει να δίδονται 2 χρόνια μισθου).

Για την άδεια ασθένειας οι μηχανικοί ζητουν σε περίπτωση ατυχημάτων την ώρα δουλειας να

πληρώνονται μέχρι να αποθεραπευτούν.

Τέλος για τα μεταφορικά οι μηχανικοί ζητουν τα έξοδα των μεταφορών τους, εκτος αφο το πρώτο λεωφορείο που χρησιμοποιουν (Εαν έρχεται κάποιος αφο χωριο το πρώτο λεωφορείο είναι αυτο που τον φέρνει αφο το χωριο μέχρι την πλατεία Σολωμου).

Πιστεύουμε ότι τα αιτήματα των μηχανικών είναι πέρα για πέρα δίκαια και βασικά για την δουλεια που κάνουν. Οι εργοδότες όπως συνήθως παρέμειναν τελείως αδιάφοροι μπροστα στα αιτήματα των μηχανικών. Εαν συνεχιστεί αυτή η στάση των εργοδοτων οι μηχανικοί θα πρέπει να προχωρήσουν στο μοναδικο όπλο που έχουν οι εργάτες εναντιον της εκμεταλλευσης, την απεργία.

N. Κίμωνας

ΤΟΥΡΚΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Παρατηρείται τα τελευταία χρόνια μια προσπάθεια μετάφρασης τουρκικής λογοτεχνίας στα Ελληνικά που έχει ένα ικανοποιητικό ρυθμό. Η προσπάθεια είναι επαινητή και χτυπά τη προσπάθεια της αρχούσας τάξης και του τύπου που την εκφράζει να συνεχίσει και να οξύνει τον εθνικισμό και το σωβινισμό ανάμεσα στους λαούς.

Ο κίνδυνος αιματοκυλισματος υπάρχει και γίνεται μεγαλύτερος όσο το επαναστατικό κίνημα στη Τουρκία εδραιώνεται ή πρόκειται να φανερίσει ότι θα νικήσει. Γι' αυτό και είναι μεγάλη προσφορά η προσπάθεια να γνωρίσει ο λαός της Ελλάδας τη τουρκική λογοτεχνία (και αντίστοιχα).

Όμως εκείνο που παρατηρούμε είναι ότι μεταφράζονται μερικοί μόνο συγγραφείς (μιας ορισμένης φόρμας κι' ενός περιχομένου) γενικά συγγραφείς της παραδοσιακής αριστεράς και μια λογοτεχνία λαϊκιστικού χρώματος. Ετσι βλέπουμε στην Ελλάδα να μεταφράζονται καθ' ολοκληρίαν αυτή η λογοτεχνία κι' ακόμα χειρότερα τα 95% των μεταφράσεων να αφορούν μόνο δυο Τούρκους λογοτέχνες τους NAZIM XIKMET και AZIZ NEZIN.

Είναι σαν να μεταφράζονται από τους Έλληνες συγγραφείς

στα Τούρκικα οι ξεπερασμένοι πια της παραδοσιακής αριστεράς Μενέλαος Λουντέμης και Γιάννης Ρίτσος και να μη δινόταν το πλάτος και το προχώρημα της Νεοελληνικής λογοτεχνίας όπως εκφράζεται μέσα από τα βιβλία των Γιάννη Σκαρίμπα (Μαριαμπας, Σολο του Φίγκαρο, θείο τραγί) Μιχάλη Κατσαρού (Κατα Σαδουκαίων) Αρη Αλεξάνδρου (Το κιβώτιο) Βασίλη Βασιλικού (Τριλογία Φύλλο, πηγάδι, αγγέλιασμα) Μάρου Χάκκα (ο Μπιντες) και τόσων άλλων. (Κλ. Κύρου, Αναγνωστάκης, Λειβαδί-

της, Πατρίκιος, Πούλιος και άλλοι νεώτεροι)

Φανταστείτε τι εικόνα για τη λογοτεχνία μας θα είχαν οι Τούρκοι αναγνώστες αν μεταφράζονταν καθ' εξακολούθηση μόνο ο Ρίτσος κι ο Λουντέμης. Υπεύθυνοι γι' αυτό το στραβο δρόμο που τράβηξαν στην Ελλάδα οι μεταφράσεις Τουρκικής Λογοτεχνίας (οι δυο μεταφραστές που ασχολούνται πιο συστηματικά με την μετάφραση Τούρκων συγγραφέων ο Έρμος Αργαίος και Στ. Μαγιόπουλος μεταφράζουν ο πρώτος Α. Νεσιν και ο δεύτερος Ν. Χικμετ.) και οι εκδοτικοί οίκοι. Δεν ξέρω αν υπάρχει και πολιτική σκοπιμότητα δηλ. η παραδοσιακή αριστερά να ρίχνει το βάρος της και να ενισχύει αυτές τις μεταφράσεις μόνο. Πάντως απ' όσα λένε όσοι γνωρίζουν καλά τη Τουρκική λογοτεχνία υπάρχουν αρκετοί συγγραφείς με ριζοσπαστικές τοποθετήσεις αρκετά καλοί στο λογοτεχνικό τους έργο που πρέπει να τους γνωρίσουμε όπως και γενικά τη διανόηση και λογοτεχνική παραγωγή του αυτόνομου του ανεξουσιαστικού του πρωτοποριακού εξωκοινοβουλευτικού χώρου του εξω

Γράμμα σε φίλο στην Αθήνα

απο οποιουδήποτε κατεστημένου μηχανισμού.

Γι' αυτό και πρέπει οι πρωτοποριακές ομάδες, εκδόσεις έντυπα να βρουν εκείνες τις επαφές από την Τουρκία και να προχωρήσουν στις μεταφράσεις και στην γνωριμία μας με την πρωτοποριακή Τουρκική Λογοτεχνία. Είναι μια δουλειά που την επι-

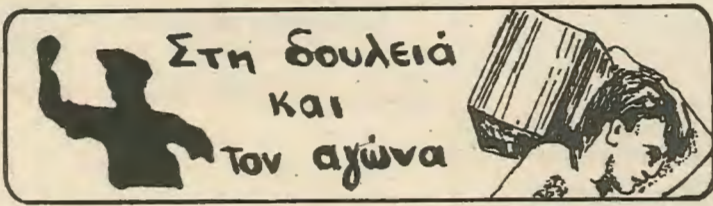
βάλλουν οι σημερινές συνθήκες που ζούμε και η κατάσταση στην περιοχή. (Δυστυχώς ούτε προκυρήξεις και αναλύσεις των πρωτοποριακών ομάδων της Τουρκίας δεν βλέπουμε στα πρωτοποριακά έντυπα της Ελλάδας ενώ βλέπουμε άλλων χωρών που δεν μας αφορούν άμεσα η δεν μας επηρεάζουν τόσο).

- 1 AZIZ NEZIN «Ο καφές και η δημοκρατία» μετ. Έρμος Αργαίος
- 2 AZIZ NEZIN «Ο σίσφος με τα οχτώ πόδια» μετ. Έρμος Αργαίος
- 3 AZIZ NEZIN «Ευθυμογραφικά διηγήματα» μετ. Έρμος Αργαίος
- 4 AZIZ NEZIN «Η νοημοσύνη των ζώων» μετ. Έρμος Αργαίος
- 5 AZIZ NEZIN «Το θείο του ταύρου» (θέατρο) μετ. Έρμος Αργαίος
- 6 AZIZ NEZIN «Ο μυστικός πράκτορας ΟΧ-13» μετ. Έρμος Αργαίος
- 7 AZIZ NEZIN «Τουμπουκ οκομπινάδρος» μετ. Έρμος Αργαίος
- 8 AZIZ NEZIN «Κάνε κάτι ΜΕΤ» (θέατρο) μετ. Έρμος Αργαίος
- 9 AZIZ NEZIN «Αναμνήσεις ενός εξόριστου» μετ. Στέλιου Μαγιόπουλου
- 10 AZIZ NEZIN «Τα παιδιά και οι μεγάλοι» μετ. Έρμος Αργαίος
- 11 NAZIM XIKMET «Οι ρωμάντικοι» μετ. Κώστα Κοτζιά
- 12 NAZIM XIKMET «Ποιήματα» μετ. Γιάννη Ρίτσου
- 13 NAZIM XIKMET «Ποιήματα» μετ. Αρη Δικταίου
- 14 NAZIM XIKMET «Ποιήματα» μετ. Γ. Παπαλεονάρδου
- 15 NAZIM XIKMET «Ποιήματα» πολιτικές λογοτεχνικές εκδόσεις 1954. (η έκδοση αυτή βγήκε στις Ανατολικές χώρες στα Ελληνικά. Ανατυπώθηκε πριν λίγα χρόνια...
- 16 NAZIM XIKMET «Γιατί αυτοκτόνησε ο Μπενετζί» μετ. Στ. Μαγιόπουλου
- 17 NAZIM XIKMET «Το κρανίο» μετ. Στ. Μαγιόπουλου
- 18 NAZIM XIKMET «Έργα» μετ. Στ. Μαγιόπουλου
- 19 NAZIM XIKMET «Έργα» Β μετ. Στ. Μαγιόπουλου
- 20 NAZIM XIKMET Τα ποιήματα των 9-10 μ.μ. μετ. Πέτρου Μάρκαρη.

Ένας πρόχειρος κατάλογος των μεταφρασμένων έργων του Α. Νεσιν και Ν. Χικμετ στα Ελληνικά. Οι υπόλοιποι Τούρκοι που μεταφράστηκαν μετρούνται στα δάχτυλα του ενός χεριού. Όλοι όμως είναι του ίδιου στυλ. Γι' αυτό και επιβάλλεται η γνωριμία με την μοντέρνα πρωτοποριακή Τουρκική Λογοτεχνία.

Σημείωση: Το άρθρο γράφτηκε πριν την επικράτηση του χουντικού Πραξικοπήματος στην Τουρκία.

Σ.Π

Ποιος να το πιστευέ.....

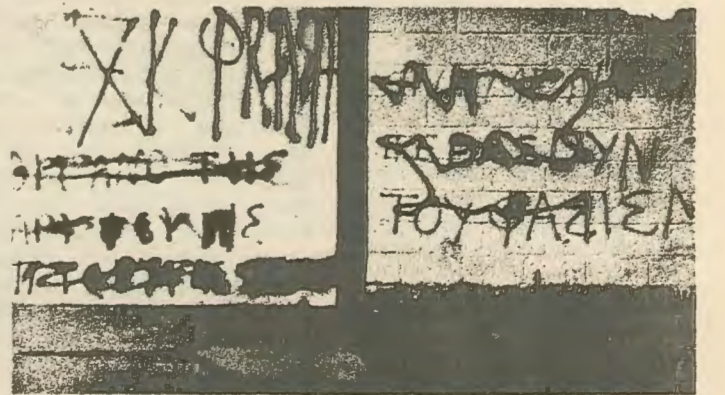
Ήταν πραγματικά συγκλονιστικά τα γεγονότα του τελευταίου δεκαπενθημέρου. Μισός αιώνας αγώνων βρήκε τη δικαίωση του στις 4 τ' Απρίλη του 81. Με μια σαρωτική επελαση οι «δυναμεις της αλλαγής» συνετριψαν τον εχθρο φτάνοντας στη Νίκη κι' Απελευθέρωση της Κύπρου. Γι' αυτή τη περήφανη Νίκη αφιερωνώ σήμερα ένα φωτογραφικό ρεπορταζ με τα κυριώτερα γεγονότα κατά και μετά την μεγάλη Νίκη.

7. Αθηναίοι επίσημοι ενώ πληροφουρούνται από την Τ.Υ το μεγάλο γεγονός. Περίεργα ερωτήματα δημιούργησε η έκφραση του αντρος δεξιά που μ' αυτή σαν ν' αμφισβητεί τη σπουδαιότητα του γεγονότος...

8. Ο λαός και ειδικά η νεολαία ξεχύθηκε στους δρόμους για να πανηγυρίσει την μεγάλη απελευθέρωση. Πάνω φοιτητές του ΑΤΙ ενώ τραγουδούν πατριωτικά τραγούδια σε καθιστική γιορταστική εκδήλωση στην Πλατεία Ελευθερίας.

9. Όλα τα πολιτικά συνθήματα στους τοίχους δόθηκε εντολή να σβηστούν. Ορισμένοι νεαροί όμως που ανάλαβαν το έργο ήταν τόσο ενθουσιασμένοι από τη Νίκη και φουσκωμένοι από περηφάνια που άφησαν και μερικά «σβησμένα βιαστικά». Ετσι για να θυμόμαστε το παρελθόν και να βλέπουμε στο μέλλον...

10. Ποιος να το πιστευέ δηλαδή! Τη νύκτα της 3ης Απριλίου σε μια συγκέντρωση στη Πλατεία Ελευθερίας καταξοχίστηκαν όλα τα πανω κοκκίνου χρώματος. Ένα κόκκινο λάβαρο-σημαία προκάλεσε μερικά άσπρα συναισθήματα με αποτέλεσμα να κατασχεστεί. Καλά να πάθει! Αφου δεν περίμενε την απελευθέρωση μέχρι την επόμενη νύκτα. Η απελευθέρωση δεν έρχεται με τέτοια πράγματα και ειδικά με τέτοια χρώματα. Έρχεται με...

11. Εγχρωμο κούνημα μέσω Ε-UROVISION. Και...

12. Ελπίζω να μην με πιστέψατε!

Γ. Τζίβας
17 Απρ. 1981
μ.Α.

Σημείωση: μ.Α. σημαίνει «μεταπελευθερωτικά»...

1. Ο κύριος συντονιστής της νύκτας της μεγάλης Απολύτρωσης. Η Κυπριακή Δημοκρατία στη τελετή του Δουβλίνου εκφράστηκε υπέροχα από τον Εθνικό Ηρωα.

2. Ο θεωρητικός της μεγάλης πράξης. Στη φωτογραφία ενώ απευθύνεται στο Κυπριακό λαό κάθε Κυριακή από το ραδιόφωνο μετά τη Θεία Λειτουργία. Η Νίκη ήταν πάντα στο σοβό μυαλό του.

3. Η Κυπριακή σημαία θ' αντικατασταθεί από την πιο πάνω. Είναι μια πράξη ευγνωμοσύνης για το Εθνικό Ιδρυμα και τη βοήθεια που παρέσχε στον αγώνα.

4. Κάπου στα βουνά του Πενταδάκτυλου. Ξέφρενο πανηγύρι από νεολαίους για την απελευθέρωση της πατρίδας από τον ζυγο.

5. Ο στρατηγός Εβρεν τάχει χαμένα. «Δεν μπορώ να συνέλθω από την ήττα», δήλωσε από τον ραδιοφωνικό σταθμό της Αγκυρας. Το ερώτημα πάντως ακόμα παραμένει. Πόσο ακόμα θ' αντέξει αυτή τη πίεση μας η Τουρκική Χούντα;

6. Η γνωστή αυτή προσωπικότης μόλις πληροφορήθηκε τα γεγονότα της 4ης Απριλίου διέκοψε την πρενς-κονφερانس που είχε με τους δημοσιογράφους στο πρόγραμμα «το αστέρι των τετραγώνων». Σ' αυτή τη στάση ασαφείας για την ευτυχία της μικρης Κύπρου την συνέλαβε ο φακός.

6 1/2. Μόλις μάθεύτηκε το γεγονός σ' ένα γύρισμα των Μάππετ Σώου.

ΤΟ ΕΚΛΟΓΙΚΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΤΟΥ ΑΚΕΛ

Καμμία προοπτική αγώνα

Διαβάζοντας το εκλογικό πρόγραμμα του ΑΚΕΛ παίρνει κάποιος την εντύπωση πως οι άνθρωποι που το σύνταξαν χαρακτηρίζονται από πνευματική δυστοκία. Γιατί αν εξαιρέσει κανείς τα συνθήματα και το καθαρά «φιλολογικό» μέρος, εκείνο που απομένει είναι μια ατεκμηρίωτη πεποίθηση στις ενδοκυπριακές συνομιλίες μεταξύ του προέδρου της Κυπριακής Δημοκρατίας και του Ντενκτας καθώς και μια μεταφυσική, σχεδόν, πιστή στην πατριωτική ενότητα με την δεξιά. Στο όνομα της ενότητας αυτής - απ' ό,τι κάποιος μπορεί να συναγάγει - θυσιάζεται οιοδήποτε ριζοσπαστικό περιεχόμενο που θα μπορούσε να έχει το οικονομικό και κοινωνικό πρόγραμμα του κόμματος.

Στον πρόλογο του προγράμματος διατυπώνεται η επιθυμία των συνταχτών του να έχουν μία συζήτηση πάνω στο περιεχόμενο του με όσους θα ήθελαν να το συζητήσουν: «Είναι η επιθυμία μας να μελετηθεί το πρόγραμμα μας ακόμα και από εκείνους που διαφωνούν μαζί μας. Είναι η επιθυμία μας να μας διαβάσουν, να μας ακούσουν και να συζητήσουν μαζί μας». Μέσα σ' αυτά πλαίσια, αλλά και για λόγους δεισιδαιμονίας, η Σ.Ε. διατυπώνει ορισμένες απόψεις πάνω στο ζήτημα...

Στο πρόγραμμα γίνεται αναφορά στη λεγόμενη «Λαϊκή Συνεργασία» του 1976. Η ηγεσία του ΑΚΕΛ εξακολουθεί να τη θεωρεί σα μια μεγάλη νίκη. Συνήθως η ορθότητα μιας πολιτικής κρίνεται από τ' αποτελέσματα της: Η συνεργασία εκείνη των αριστερών κομμάτων με τμήμα της δεξιάς, που έδωσε χωρίς όρους, την κυβέρνηση και τη

πλειοψηφία της βουλής στο ΔΗ.ΚΟ έχει καταλήξει σε αποτυχία. Πρώτα-πρώτα η συνεργασία διαλύθηκε, το κυπριακό έμεινε στάσιμο, η οικονομία χειρότερη, η αριστερά δεν αύξησε την επιρροή της, ενώ έδωσε την ευκαιρία στο ΔΗΣΥ να δημαγωγεί πειστικά εκμεταλλευόμενος τα λάθη της κυβέρνησης. Είναι αδύνατο να δει κανείς πως η συνεργασία θεωρείται μια μεγάλη νίκη.

Παρ' όλα αυτά το ΑΚΕΛ επιμένει ξανά στη αναβίωση μιας τέτοιας συνεργασίας, αν και στο στάδιο τούτο δεν αναφέρει τίποτα συγκεκριμένο. Διερωτάται, λοιπόν, εύκολα κανείς γιατί μια τέτοια ενότητα δεν επιδιώκεται τώρα και αφήνεται σαν μετεκλογική επιλογή. Γιατί η λογική συνέπεια της πολιτικής που εκφράζεται μέσα από το εκλογικό πρόγραμμα του ΑΚΕΛ θα ήταν η επιδίωξη της σύμπτυξης

ενός «πατριωτικού μετώπου» ανάλογου μ' εκείνο του 1976. Οι λόγοι είναι βασικά δύο: Πρώτο γιατί ο λαός έχει βαρεθεί τέτοιου είδους πλαδαρές συνεργασίες και κάτι τέτοιο θα είχε ενδεχομένως την εκλογική του αντανάκλαση και, δεύτερο, γιατί με τη διάλυση του μετώπου του 1976 υπάρχει αντικειμενική δυσχέρεια στην επανασυγκόλληση του.

Η έννοια της ενότητας που υιοθετεί το ΑΚΕΛ προϋποθέτει και την προβολή ενός προγράμματος που μπορεί ν' αποδεχτεί και η δεξιά. Και πράγματι το εκλογικό πρόγραμμα είναι τέτοιο που το περιεχόμενο του εύκολα μπορεί να γίνει αποδεχτό από τη δεξιά, αν αφαιρέσει κανείς τη συνθηματική του ανάφορα στον ιμπεριαλισμό κ.τ.λ. Το ΑΚΕΛ δεν κάνει καμία προσπάθεια να προσεγγίσει την ΕΔΕΚ με τον αφορισμό πως δεν υποστηρίζει τις προτάσεις Μακαρίου του 1977. Ομως, το 1976 ακόμα, πριν υπάρχουν προτάσεις Μακαρίου, το ΑΚΕΛ προτίμησε να ψηφίσει το κ. Α. Μιχαηλίδη (δεν ξέρουμε με ποια έννοια βαφτίστηκε αντιιμπεριαλιστής) στην προεδρία της βουλής παρα το δρ. Λυσσαρίδη. Όλα τούτα δείχνουν πως το ΑΚΕΛ δεν επιθυμεί την ενότητα της αριστεράς, αλλά τη συνεργασία με τη δεξιά.

Εχτός από την «πατριωτική

ενότητα», η άλλη βασική αρχή της πολιτικής είναι οι συνομιλίες. «Αν γίνονται σήμερα συνομιλίες αυτό οφείλεται στην επιμονή και τη συνεπή θέση του κόμματος μας, των βουλευτών του ΑΚΕΛ, του τύπου μας και του ευρύτερου λαϊκού κινήματος, καθώς και άλλων πατριωτικών δυνάμεων». Ετσι το ΑΚΕΛ υπερηφανεύεται για τη διεξαγωγή των συνομιλιών, οι οποίες - με τον τρόπο που γίνονται - έχουν αποβεί ακαρπες, οδηγώντας το κυπριακό από υπόχωρηση σε υποχώρηση απέναντι στον ιμπεριαλισμό. Έχουμε δηλαδή την περίπτωση ενός διπλωματικού παιγνιδιού που η αρχούσα τάξη της Τουρκίας, μέσω του εκπροσώπου τους στην Κύπρο, του Ντενκτας, χρησιμοποιεί για να παγώνει σιγα-σιγα τα τετελεσμένα. Και σε τούτο η ηγεσία του ΑΚΕΛ εναποθέτει όλες της τις ελπίδες για τη λύση του κυπριακού.

Απαλλαγμένη, λοιπόν, από τη ρητορική της η πολιτική του ΑΚΕΛ στηρίζεται σε δύο βασικές αρχές: α) Την ενότητα με τη δεξιά και β) τις συνομιλίες ανάμεσα στην κυπριακή κυβέρνηση με τον Ντενκτας.

Όλα τα άλλα απορρέουν απ' αυτά: Το οικονομικό και κοινωνικό πρόγραμμα και αιτήματα περιορίζονται στο επίπεδο

των σοσιαλδημοκρατικών αιτημάτων, για να μη θίγει η πιθανότητα συνεργασίας με τη δεξιά.

Και εδώ είναι που γίνεται το βασικό σφάλμα: Η δεξιά δεν μπορεί να πείσει τις τουρκοκυπριακές μάζες. Οι εργαζόμενοι στο βορρά τότε μόνο μπορούν να πεισθούν να ακολουθήσουν, μαζί με τους ελληνοκύπριους εργαζόμενους, μια ενιαία αντιιμπεριαλιστική γραμμή, αν γίνη προσπάθεια να βρεθεί η βάση της κοινότητας των συμφερόντων τους. Και τούτο περνά μέσα από ένα πρόγραμμα αντικαπιταλιστικό, αλλαγής των υφιστάμενων δομών. Και σαν πρώτο βήμα προς αυτή την κατεύθυνση πρέπει να θεωρείται η ενότητα των αριστερών δυνάμεων στο δικό μας το χώρο. Μόνο, έτσι, μπορεί να σπάσει το σωβινιστικό κλίμα που καλλιεργείται και στις δυο πλευρές από τις γνωστές δυνάμεις.

Γενικά το εκλογικό πρόγραμμα του ΑΚΕΛ δεν προσφέρει καμία καθοδήγηση ούτε προοπτική αγώνα στις μάζες. Πέρα από τις γενικόλογες δεν προσφέρει τίποτα συγκεκριμένο, εκτός από μια προσήλωσή στη υφιστάμενη διαδικασία των συνομιλιών που, όπως είναι γνωστό, δεν φαίνεται να οδηγούν πουθενά. **ΖΗΝΩΝΑΣ**

Η εργατική τάξη θα φράξει το δρόμο στο Συναγερμο

Συνέχεια από την 1η σελίδα

Η πολιτική Κυπριανού - ΔΗ.ΚΟ της τελευταίας πενταετίας κι η σύνδεση αυτής της κατάστασης με τα αριστερά κόμματα που προώθησαν, δέχτηκαν ή ανέχτηκαν την πλειοψηφία του ΔΗ.ΚΟ στη Βουλή και την προεδρία - διακυβέρνηση Κυπριανού είναι ο κύριος παράγοντας της εκλογικής δύναμης που φαίνεται να έχει ο Συναγερμος. Κι αυτά δεν τα λέμε για χάρη της κριτικής ή της ιστορίας. Τα λέμε γιατί τα παθήματα του παρελθόντος δεν φαίνονται να συνετίζουν τις ηγεσίες των αριστερών κομμάτων.

Η ηγεσία του ΑΚΕΛ παραγνωρίζοντας την αντεργατική πολιτική και την ανικανότητα της κυβέρνησης Κυπριανού από την οποία αναγκάστηκε μόλις πριν λίγους μήνες - και κάτω από την πίεση της μάζας των μελών του κόμματος - να διαχωρίσει τις ευθύνες της έρχεται σήμερα να αφήνει περιθώρια επαναπροσέγγισης ενώ από την άλλη δηλώνει κατηγορηματικά πως δεν μπαίνει τώρα θέμα «αλλαγής του κοινωνικού καθεστώτος, γιατί θα είχε αρνητικές επιπτώσεις στον απελευθερωτικό αγώνα της Κύπρου» και γιατί πρέπει πρώτα «να απαλλαγούμε από τα κατοχικά στρατεύματα, όλους τους ξένους στρατούς και τις βάσεις» (Συνάντηση Παπαϊωάννου με τον Τύπο).

Ποιος όμως θα διώξει τα κατοχικά στρατεύματα, τους ξένους στρατούς και τις βάσεις; Πως θα επαναπροσεγγίσουν οι Τουρκοκύπριοι; Πως θα χτιστεί ένα ενιαίο αντιιμπεριαλιστικό μέτωπο μαζί τους για να λυθεί το εθνικό θέμα; Και με ποιους στόχους θ' αγωνιστούν μαζί μας; Για να ανταλλάξουν τον Τούρκο ή Τουρκοκύπριο εκμεταλλευτή του ιδρώτα τους με Ελληνικό-πριο στα πλαίσια του εκμεταλ-

λευτικού καπιταλιστικού «κοινωνικού καθεστώτος», το ΔΗ.ΚΟ που θα βοηθήσουμε να διατηρηθεί σ' αυτό το στάδιο. Μήπως όλα αυτά θα γίνουν με τον Κυπριανού στην ηγεσία της Κυπριακής Κυβέρνησης ή μήπως με τον Τάσσο και τους ομοίους τους;

Όσο για την ηγεσία της ΕΔΕΚ παρα το γεγονός ότι οι πολιτικές καταστάσεις την έφεραν σε σκληρή σύγκρουση με τα κόμματα της δεξιάς (περιλαμβανομένου του ΔΗ.ΚΟ και τον Κυπριανού που κάποτε ήταν «εδεκίτης στο εθνικό θέμα») επιμένει να επιδιώκει αύξηση της εκλογικής δύναμης του κόμματος από τη δεξιά νερόντας το κρσσι της και διαχωρίζοντας ό-πως κι η ηγεσία του ΑΚΕΛ τον ταξικό από τον «απελευθερωτικό» αγώνα κι ακόμα χειρότερα ξεοδεύοντας περισσότερη ενέργεια στον κατατρεγμένο και την εξολώθρευση των Μαρξιστών από το κόμμα παρα στη σφυρηλάτηση μιας ενότητας της αριστεράς πάνω σ' ένα σταθερό καθαρο σοσιαλιστικό πρόγραμμα (μιλώντας πάνω από τα κεφάλια της Ακελικής ηγεσίας που με την σειρά της τορπιλλίζει την Ενότητα της αριστεράς).

Αν οι αριστερές μάζες στρέφονται σήμερα στα παραδοσιακά τους κόμματα δεν είναι γιατί συμφωνούν με την πολιτική της ηγεσίας τους. Είναι γιατί έχουν οργιστεί με την πολιτική της δεξιάς. Είναι γιατί γυρεύουν διέξοδο και προοπτική για μια καλύτερη ζωή που η δεξιά απόδειξε πως δεν μπορεί να τους προσφέρει.

Αυτή την προεκλογική κινητικότητα των μαζών πρέπει να εκμεταλλευτεί το εργατικό κίνημα στο ακέραιο. Και να την διατηρήσει και να την αυξήσει. Για να γίνει όμως αυτό χρειάζονται πειστικές προοπτικές. Η αριστερή βάση του ΑΚΕΛ και

της ΕΔΕΚ ριχνοντας τα τείχη που θέλησαν οι ηγεσίες των δύο κομμάτων να χτίσουν ανάμεσα μας μπορούμε σήμερα να δώσουμε αυτές τις προοπτικές. Παλεύοντας για την υιοθέτηση ενός επαναστατικού προγράμματος σοσιαλιστικών μέτρων και αλλαγών που θα επιτρέψουν στην Κυπριακή κοινωνία να πάει μπροστά. Παλεύοντας για μια βουλή με πλειοψηφία ΑΚΕΛ-ΕΔΕΚ που θα αναγκάζει τις ηγεσίες των δύο κομμάτων είτε να αφήνουν κατά μέρος τον μικροπολιτικό σεχταρισμό και να προωθούν σοσιαλιστικά μέτρα είτε να κινδυνεύουν να αντιμετωπίσουν κάθε φορά την οργή των μελών τους φράσσοντας το δρόμο στις ηγεσίες των δύο κομμάτων για οποιαδήποτε συνεργασία με δεξιές ή «κεντρώες» δυνάμεις που θα φέρουν καταστάσεις χειρότερες από την πενταετία που περάσαμε. Γιατί μια νέα δεξιά πλειοψηφία και μια νέα «κεντρώα» κυβέρνηση θα χτυπήσει ακόμα πιο σκληρά το εργατικό κίνημα και τις κατ'αρχήνσεις του έχοντας να κυβερνήσει, χωρίς δομικές αλλαγές, σε μια περίοδο οικονομικής κρίσης του καπιταλισμού που θα βαθαίνει.

Κι ακόμα χειρότερα. Θα ανεβάσει το Συναγερμο 30% σε 40% και 50% αφού προηγουμένως θα 'χει αποπροσανατολίσει και απογοητεύσει τις εργατικές μάζες. Και τότε θα 'ρθει πραγματικά η «αλλαγή». Μια αλλαγή κομμένη και ραμμένη στα μέτρα του κεφαλαίου που θέλει φτωχότερο και αδύναμο το εργατικό κίνημα για να εκμεταλλεύεται καλύτερα τους εργαζόμενους και τέλος για να επιβάλει τα σχέδια των αφεντικών της αστικής τάξης στο ΝΑΤΟ και τα ξένα οικονομικά συμφέροντα που θέλουν την Κύπρο και το λαό της μοιρασμένους.

Δέλτα Μι.

σοσιαλιστική
εκφραση

Η Σοσιαλιστική Έκφραση διατίθεται στα Γραφεία της :
Σ.Ε. Θεοκρίτου 6Ε Λευκωσία και στα περιπτερα.
Τηλ. 61553

Σοσιαλιστική Έκφραση
Τ.Κ. 5475 Λευκωσία
ΤΙΜΗ 75 μιλς
ΣΥΝΔΡΟΜΕΣ

Για ένα χρόνο: 24 φύλλα
Εσωτερικό: £2.600
Εξωτερικό:
Ελλάδα: £4.500
Ευρώπη: £5.100
Αμερική: £6.500